

УКРАЇНЬКА РЕВОЛЮЦІЯ: ХХІ СТОЛІТТЯ

Вперед! Бо нам ні на кого надіятись
і нічого озиратись назад!

М.Міхновський

2009 рік від народження Господа нашого Ісуса Христа.

Україна.

ВСТУП

Вісімнадцять років минає від того часу, як моя країна волею обставин, без пролиття жодної краплі крові вийшла зі складу СРСР, проголосила свою Незалежність і вирішила творити нове життя. Цей крок українців мав епохальне значення, бо поставив хрест на існуванні однієї із наймогутніших комуністичних імперій світу з центром у Москві та дав шанс десяткам інших народів почати творити власні держави. Червона сатанинська ідеологія та система, що панувала ледь не на половині земної кулі враз впала, придушивши під своїми уламками радянський тоталітаризм. Світ змінився!..

Змінилась і моя країна. Зовнішня окупація була переможена і знищена. Здавалося, що війна Московської імперії проти українців, що тривала останні триста років, нарешті припиниться й українці отримають Свободу і Право на гідне життя.

Та не судилося – українці не здобули своєї національної державності. Натомість прийшла окупація внутрішня, що продовжила нищення нашої нації та активну протидію устремлінням народу бути господарем своєї долі на своїй землі. Та й Москва, оголтувшись від поразки у 90-их роках минулого століття, перейшла у відчайдушний контрнаступ, намагаючись відвоювати втрачені позиції та повернути собі колишнє панування на українській землі. Держава Україна стала „нічийною” державою, перехідним неоколоніальним утворенням від УССР до Української Самостійної Соборної Держави. Причому цей перехід може вести не тільки у потрібному – національно-державному, але й у зворотному – імперському напрямку. Все залежить від того, чи виграє нинішнє покоління українців Війну за майбутнє Нації.

Отже, війна триває... Кількість ворогів збільшується, а форми і методи ведення бойових дій проти українців постійно урізноманітнюються й удосконалюються. Нові виклики вимагають аналізу, розуміння і негайного адекватного реагування. Але понад все це – має бути усвідомлення того, що ми, українці, кожного дня і кожної миті йдемо у бій, часто непомітний сторонньому оку, але від того не менш реальний. Не зробимо правильного висновку – понесемо страшні втрати та передамо наступним поколінням естафету поразок. Зрозуміємо це – зможемо мобілізуватися і дати гідну відсіч різноманітним агресорам.

I. ВНУТРІШНЯ ОКУПАЦІЯ – НОВА ФОРМА ПОНЕВОЛЕННЯ НАЦІЇ

Проаналізуємо ворожі фронти та рушійні сили ворогів української нації.

Перший антиукраїнський фронт – внутрішній. Провідник ВО „Тризуб” ім. С.Бандери Василь Іванишин дав йому чітку та змістовну назву: „режим внутрішньої окупації”. Ми, українські націоналісти, його трактуємо так: „Внутрішня окупація – це така форма поневолення, коли народ опиняється під зловорожою владою вже не іноземних загарбників, а внутрішніх антинародних та антинаціональних сил, які зводять до мінімуму політичні права корінної нації (а це майже 80% населення), захоплюють і використовують виключно у власних інтересах державний механізм, фінансову сферу, економіку, інформаційний простір країни, намагаються штучно ділити і деморалізувати, денационалізувати і нищити поневолену ними націю, щоб унеможливити її згуртування під прапором своєї національної ідеї, її визвольну боротьбу і своє власне – національне державотворення і народовладдя.

В Україні внутрішню окупацію здійснюють колишні московські окупанти та колонізатори, московська п'ята колона у вигляді різних „червоних” та „лівоцентристських” партій, п'ята колона західного демолібералізму у вигляді різних „центристських”, „правоцентристських”, „демократичних”, „національно-демократичних” і навіть „теж-націоналістичних” організацій, а всі вони обслуговують основного грабіжника й узурпатора влади – чужорідний і космополітичний транснаціональний олігархічний капітал кримінального походження”.

Саме режим внутрішньої окупації є тою силою, яка вже вісімнадцять років під синьо-жовтими національними прапорами проводить свої антинаціональні акції, що призводять до радикального зменшення чисельності українців в Україні; денационалізації; обездуховлення; соціального розшарування нашого суспільства; масового заселення наших просторів „легальними” і нелегальними мігрантами; пацифікації свідомості козацьких нащадків; знищення базових відпорних сил нації.

Сутність режиму внутрішньої окупації у його безідейності та кримінальності. Це режим чужинців-зłodіїв і „своїх”-зłodіїв, для яких Україна і українці – об'єкт пограбування. А красти у нас є що: вісімнадцять років триває цей процес, а число тих, що бажають пожитися за рахунок українських ресурсів, не меншає, а, навпаки, з кожним роком збільшується. Варто тільки глянути на українських нуворишів, щоб переконатися у невичерпності українських багатств – статки цих „панів” та „паній” зростають прямо пропорційно до зубожіння широких верств корінного народу та й переважної більшості представників національних меншин. Визначальною „ідеєю” для них всіх, незалежно від партійної приналежності, є збагачення за будь-яку ціну.

А головне, що у цьому процесі вони на терези ставлять не тільки свої душі, а й душі мільйонів українців. Так, вони продалися дияволу і намагаються це ж зробити і з нами – скинути нас до пекла бездушності, безчесності, матеріалізму, духовного та фізичного збоченства. Саме режим внутрішньої окупації контролює переважну більшість засобів масової інформації, які продають нам свій мас-медійний солоденький продукт. Причому, кожен із підрозділів ЗМІ має свій „сектор обстрілу”. Одні спеціалізуються на запереченні Божих істин; інші посилають інформаційні черги з метою переконати українців, що їх ніколи не було, нема і не буде; ще інші переконують нашу молодь у тому, що набагато ліпше бути бидлом, ніж Людьми. Завдання різні, а мета одна – максимально обеззброїти український народ, зруйнувавши його внутрішні оборонні споруди: Віру, Честь, Шляхетність.

Кримінальна безідейність і безпринципність режиму внутрішньої окупації (про що чимало пишуть навіть окремі сучасні журналісти і політики) призводить до того, що його використовують у своїх інтересах інші антиукраїнські сили, але вже світового, глобального масштабу.

Ми можемо спостерігати, як один зłodій, що став політиком, незважаючи на збитковість для „українського” бізнесу домовленостей з Росією, все ж таки підписує їх. Чому? Тому, що компромат на цього „видатного” двічі прем'єр-міністра тримає у себе Москва і може маніпулювати ним на свій розсуд.

Чи інший відомий „державний муж”, який потрібен Україні, „як п'яте колесо до воза”. Здавалось би, його українське походження, що є радше рідкісним винятком в середовищі так званого істеблішменту, та багаторічне обіймання ним високих державних посад мало б робити з нього принаймні патріота. Та так не є. Бо цей пан безпосередньо замішаний у так званому „касетному скандалі”, інспірованому свого часу ФСБ для того, щоб посилити тиск Росії на недостатньо узалеженого на той момент президента Кучму, ліпшого друга того ж, „потрібного” Україні, пана.

Про московських холуїв і блюдолизів типу Симоненка чи Мороза навіть писати не варто. З цими червоними реваншистами все зрозуміло.

Не можна назвати винятком із правила і „політиків молодшої генерації”, або ще в народі „кіндерсюрпризів”. „Мал да удал” – говорять про таких наші північні сусіди. Ще б пак! Ви подивіться, як від одного з таких на всесвітньому форумі в Давосі не відходили світові воротили фінансових ринків, скільки уваги звертали на нього широковідомий махінатор Сорос, як добре про нього відгукуються у держдепартаменті США, навіть Євросоюз дає йому позитивну оцінку. Ой, вей-вей. Так, крав ще мало, але скільки вкрасти може! Перспективний „український” політик!

Цей невеликий ліричний відступ наводжу для того, щоб було зрозуміло, що режим внутрішньої окупації

продукує саме таких „лідерів” – маріонеток різних світових антиукраїнських центрів. Ці кадри здатні на одне: набивати собі кишені та тримати у політичному дурмані український народ, щоб не заважав їм та їх ляльководам творити свої чорні справи.

Верховоди режиму внутрішньої окупації розуміють те, що українська нація вже понад тисячу років існувала тільки завдяки своїй вірі в Бога та тому, що постійно боролася за своє національне і, як наслідок, релігійне, соціальне, мовне, економічне тощо визволення. Не було б Віри – була б духовна руїна і смерть, не було б боротьби – була б стагнація, загнивання і смерть. Саме тому владоможці, підспівуючи світовим сатанинським процесам, намагаються ліквідувати християнську і національно-визвольну загрози для свого існування.

Режим внутрішньої окупації України зайняв один з фортів, що захищає сатану від атак українських християн. У війні проти Бога і Його Церкви задіяно безліч родів військ та видів озброєння. Зупинимось на головних.

„Я ж тобі кажу, що ти є Петро, і на цім камені збудую Церкву мою, і брами пекла не здолають її.” (Мт. 16:18). Єдина Христова Церква – довічна установа Божа. Проте в Україні, незважаючи на активне відродження християнства після радянської атеїстичної окупації, люди, натхненні дияволом та профінансовані Москвою, докладають надзусиль, щоб не допустити об'єднання Українських Церков, що походять з хрещення святого Володимира. Для цього залякуваннями та підкупом поглиблюють існуючі та створюють нові суперечності між церковними ієрархами, кліром та мирянами. Якось Провідник Василь Іванишин зауважив: „Багато в Україні православних, багато греко-католиків – тільки ось християн замало...” Ці слова є певною квінтесенцією існуючої ситуації. Супротивник розпалює міжцерковні конфлікти та розкладає священство. На превеликий жаль, ці його дії поки що мають певний успіх. Значна частина ієрархів, замість того, щоб бути воїнами Христовими, діють за принципом „моя хата з краю”, а подекуди й просто стають „лицарями мамони”, а це б'є по всій Церкві та додає сил ворогу.

Наступний антиукраїнський оперативний напрямок – це секти. Тоталітарні, харизматичні, східні та інші („свідки Єгови”, „мормони”, „адвентисти 7-го дня”, „кришнаїти” тощо) – всі вони мають одне завдання: нищити войовничий християнський дух в Україні, перетворювати християнина-козака на безбожника-свинопаса. Механізми залучення й утримання українців єдині для всіх деструктивних культів і мають однакові наслідки – повна дезорієнтація особи, втрата нею традиційних життєвих орієнтирів і національно-значущих цінностей.

Ще один аспект релігійного неспокою в Україні виник внаслідок експорту із ліберальної США „своїх”, „щирих” та „українських” культів – так званих „рунвіри” та „рідновіри”, вигаданих чи відроджених в середовищі „діяспори”.

Ми, українські націоналісти, зовсім не проти свободи сумління (не хочеш до Неба – твоя справа), але лише доти, поки не проявляється виразна антиукраїнська спрямованість того чи іншого культу.

З цього огляду варто зазначити, що деякі язичницькі секти, зокрема так звана група „Родинне вогнище” та їм подібні чинять відверті антиукраїнські провокації, а коли отримують відсіч українських громад, насолоджуються численними співчуттями єдиновірців з... Росії.

Нехай би вже „рідновіри” самі дали раду зі своїми промосковськими сектантами, бо в українських націоналістів і без них забагато клопотів.

Антихристиянським інструментом у руках тих, хто продав свою душу дияволу, є ще один „великий калібр”, який активно використовується, особливо останнім часом. Це сексуальні збоченці – гомосексуалісти – які, маючи тісні зв'язки з провідними політиками, самі роблять політичні кар'єри або ж впливають на прийняття антихристиянських рішень законодавчими та виконавчими владними органами різних країн світу. Не є винятком тут й Україна.

Активна пропаганда содомії та лесбійства через телебачення та Інтернет за повного сприяння влади, так звані „гей-тусовки” та „гей-марші”, відкриття нічних та денних клубів збоченців, широко розрекламовані презентації фільмів про виродженців – це далеко неповний перелік тих дій, що кидають виклик Богові, який знищив Содом і Гоморру, та кличуть всіх християн вогнем і мечем

викорінювати цю скверну.

Окрім згаданого, неможливо не згадати масового розповсюдження серед молоді різноманітних наркотичних речовин. У переважній більшості міст нашої держави наркотрафік контролюють представники національних меншин (цигани, вірмени тощо), але роблять „дах” цьому злочинному бізнесу, звичайно ж, „наші” хлопці в міліцейських і не тільки, формах. (Нещодавні події в українському місті Марганець на Січеславщині є одним із підтверджень цих слів). До того ж надходить оперативна інформація про потік наркотиків не тільки через північно-східні державні рубежі, але й західні. Цілі каравани йдуть через прикордонні „діри” на ділянках Закарпатської області, де повноправним господарем вже багато років є „птенець гнізда СДПУ(о)”, колишній довголітній голова секретаріату Президента. Мабуть, есдешний клич „свобода, рівність, братерство” для цієї людини справді став ідеалом у житті: адже наркотики справді зрівнюють і звільняють всіх від усього – в першу чергу від майбутнього.

Наркомафія – ще одна важка зброя у руках режиму внутрішньої окупації проти нас, українців.

Політика.

Не менш загрозливою для українського народу є таке явище, як партійщина, що розділяє українців по своїх партійних „хуторах” та не дає можливості повести сплановану системну атаку на антинаціональні сили. Пригадаймо два найяскравіших приклади з новітньої історії України: національно-визвольна революція 1989-1991 років та „Помаранчева” революція 2004 року. Скільки було задіяно сил і енергії, скільки жертвності та мужності було проявлено людьми! І кожного разу, ще до завершення подій, партійні вожді та вождики починали „ділити шкуру ще недобитого ведмедя”, марнували час у партійних інтрижках, топтали та принижували своїх учорашніх „побратимів”. Враховуючи партійну ментальність, жерлися між собою не за світлі ідеали, а за мандати і посади. І що після цього? Так – розчарування мільйонів, дезорганізація, дезорієнтація та демобілізація народних мас.

Тільки Божа допомога кожного разу рятує нас, українців, від повного краху і поразки, тільки Його воля, незважаючи на тупість недолугих партійних лідерів, кожного разу дає новий шанс – виводить націю з-під партійного пресу та показує світло у кінці тунелю.

Христос казав, що „Царство, у собі поділене, не встоїть”, тому й нам треба чітко усвідомити, що сатанинська ліберально-демократична система може керувати людьми лише розділяючи їх. „Розділяй і володарюй” – це правило сповна реалізується зараз в Україні. Нам пропонуються партії на будь-який смак: „ліві”, „праві”, „центристські”, „право-центристські”, „ліво-центристські”, „ніякі” – їх вже більше півтори сотні, а „віз і нині там”: українці як були приниженою та грабованою нацією, так нею і лишаються.

І жодні вибори між цими партіями не змінять ситуацію на краще. Той, хто переконує людей у зворотному, чудово знає, що лукавить. Так, ті, що мають реальну владу над українцями, можуть кинути під ті чи інші вибори „крихти зі столу” своїм підданцям для того, щоб продовжити своє розкішне панування. Але вони як вогню бояться гасла „Україна для українців”, вони роблять все для того, щоб народ не висував радикальних вимог, щоб українці „діяли тільки в межах чинного законодавства”... Якого закону, якої конституції?! Тих правил поведінки для рабів, написаних режимом внутрішньої окупації під диктовку або імперської Москви, або глобалізованого Заходу?..

„Національна ідея вища за будь-який людський закон.

Закон творять люди, а національну ідею творить дух нації – той „дух одвічної стихії”, який зберіг її „на грані двох світів” упродовж тисячоліть і без якого в неї немає майбутнього.

Закон тільки унормовує життя суспільства, національна ідея надає смислу життю народу.

Закон не може ні ігнорувати, ні замінити, ні відмінити національну ідею – хіба що він свідомо твориться для нищення нації.

Закони творить кожне покоління – для себе, національна ідея – надбання цілої нації: вона належить усім „мертвим, живим і ненародженим землякам моїм в Україні і не в Україні” (Т.Шевченко).

Національна ідея – генеральна мета нації, закон – лише засіб реалізації національної ідеї через юридичну норму, адекватну сучасним обставинам життя народу.

Національна ідея – категорія постійна, закон – категорія змінна.

Зміна закону – норма в державотворенні, зміна чи підміна національної ідеї – національний злочин.

Горе народів і державі, де закони влади суперечать національній ідеї.

Якщо закон суперечить національній ідеї, то це вже не закон, а інструкція для наглядців і правила поведінки для рабів.

Громадянин чинить зло, якщо виконує закон, спрямований проти нації, держави, людяності” (В.Іванишин).

Для нас, українських націоналістів, ці слова є категоричним імперативом, а тому нам легко діяти, аналізувати і правильно розставляти акценти.

Ми знаємо, що будь-яка сучасна партія, незалежно від того, до безідейного чи до „ідейного” середовища вона належить, є часткою, гвинтиком режиму внутрішньої окупації. Кожна партія підіграє системі, що паразитує на поті та крові українського народу – у цьому їх суть.

Пригадаймо, як на початку дев'яностих років минулого століття яскраво зблиснула зірка політичної партії „Конгрес українських націоналістів”: швидка розбудова по всій Україні, вплив на владу у декількох західноукраїнських областях, до двох десятків депутатів Верховної Ради, що пройшли або як члени КУНу, або за підтримки цієї партії, неабиякі перспективи... І де КУН зараз? Так, на маргінесі політичного життя. Що, одні поганці серед членства цієї партії були? Звичайно, ні – траплялося багато патріотів. Але ж сталося так, як сталося. Бо партія в цій системі не може за визначенням бути механізмом звільнення нації з-під окупаційного ярма. А українці – окупована нація!

Подібним шляхом намагалась йти політична партія „Державна самостійність України”. Її вже не існує...

Зараз із „правих” партій цей же шлях українському суспільству пропонує колишня „Соціал-національна партія України”, тепер ВО „Свобода”. Її ідеологія характеризується значною еkleктичністю, непослідовністю тез і засновків. Замість того, щоб стати на чіткі принципи традиційного націоналізму, деякі провідні теоретики та публіцисти ВО „Свобода” кидаються у расизм, у профашистські крайнощі, використовують у своїх писаннях ідейні елементи рунвірівства тощо. Політична позиція партії часто набирає хаотичного популістського змісту, через нестримне бажання швидкого електорального успіху. Натомість у тактиці і стратегії „Свободи” ще недостатнім є прагнення прокласти у суспільстві широку нішу для розвитку і зміцнення націоналістичного світогляду, націоналістичного стилю і способу дії та мислення; часто бракує бажання створити широкий фронт націоналістичного руху.

Не говорю тут про різні парламентські партії, блоки, фракції – бо це й є формотворчі сегменти режиму внутрішньої окупації. Це саме їх лідери, обслуговуючи інтереси ворожих українській нації сил, нав'язують нам „партійщину” як приклад „демократії” та „свободи”, це саме вони запалюють ті „болотні вогні”, що заводять наш народ у трясовину космополітизму, соціалізму, комунізму, лібералізму та інших сатанинських похідних від цих матеріалістичних доктрин.

Тому потрібно усвідомити, що майбутнє української нації ніяк не буде пов'язане з партіями, які б „харизматичні” та солодкоголосі обіцяльники їх не представляли. Партія в умовах панування режиму внутрішньої окупації – це зло і бич у руках наглядців, що гуляє по плечах українських невольників!

Ідеолог українського націоналізму Дмитро Донцов абсолютно правильно розставив акценти у цьому питанні: „Світогляд замість партійних параграфів; віра замість знання; непомильність і виключність замість компромісу; культ одиниці й активної меншості замість маси і пасивної більшості; прозелітизм замість підпорядкування „волі народу”; суворість до себе й до інших замість гуманізму; ідеалізм замість погоні за мандатами і схилання перед юрбою; нарешті цілком інші форми організаційні...” Такий підхід – це наша, українська зброя!

У Декалозі українського націоналіста є слова: „Я, Дух одвічної стихії, що зберіг тебе від татарського потоку та поставив на грані двох світів творити нове життя”. Монголо-татарська навала увійшла у генетичну пам'ять українців як спустошлива руїна, що знелюднила та знекровила нашу землю. Це було давно – багато сотень років минуло з того часу. Але ситуація повторюється і зараз – жах викликають безлюдні українські села двадцять першого століття.

Режим внутрішньої окупації, використовуючи на повну соціальні важелі, створив систему штучного, безкровного витіснення активних українців зі свого національного дому. За роки Незалежності декілька мільйонів наших земляків, не маючи ніякої можливості заробляти собі на прожиття, змушені були виїхати у пошуках кращої долі за кордони Батьківщини. Європа, Північна Америка, Росія користуються робочими руками та умами українських чоловіків та жінок.

Звичайно, мені, українському націоналісту, важко виправдати тих мужчин, які замість боротьби за національну і соціальну справедливість пішли шляхом найменшого спротиву і обрали рабську працю на закордонного пана. Але й засуджувати цих людей не берусь – можливо, що саме ми недопрацювали у цьому питанні та не подали такого прикладу у боротьбі, який би зміг запалити мільйони „земляків в Україні і не в Україні суцях” та підняти їх на Національну революцію. Зважаймо на це!

Не менш важливою справою для існуючого антинаціонального режиму є й повна пацифікація українців: демілітаризація свідомості; руйнування Збройних сил держави; ліквідація дієвих спецслужб; перетворення молоді у закінчених космополітичних покидьків, нездатних захистити ні себе, ні свою сім'ю, ні свій рід, ні свою державу, ні націю.

Високий бойовий дух українських воїнів цілеспрямовано вбивається. „Ми воювати ні з ким не збираємося!” – кричать владні злодії, переконуючи у цьому суспільство і його частинку – Армію і Флот. Колись таке вже було – дегенерати соціалісти знищили армію УНР, і наша земля знову була загарбана червоними ордами „братів-москалів”, з якими справді не збирались воювати винниченки та їм подібні політичні шарлатани, за що в історичній перспективі українська нація заплатила втратами від Голодомору і політичних репресій.

Армія постійно скорочується – без будь-якого військового прикриття залишаються цілі оперативні напрямки; професійний рівень військових знижується; застаріла військова техніка та озброєння не витримують конкуренції у сучасних умовах ведення бойових дій.

Становий хребет армії – офіцерський корпус – постійно принижується: знищено високий суспільний статус офіцера; мізерна платня; неможливі умови проживання офіцерських сімей; відключення військових частин та містечок від електроенергії, води, газу; відсутність умов для повноцінної бойової підготовки тощо.

Режим внутрішньої окупації робить все, щоби ліквідувати Збройні Сили як можливий фактор у національно-визвольній боротьбі. Злодіям не потрібна Армія, їм треба рекетирські угруповання, які б „кришували” їх злочинні дії та забезпечували безпеку їх майну та їм самим. А такою структурою є в умовах сучасної держави Міністерство Внутрішніх Справ – теж абияк фінансоване, але ж скільки можливостей для його працівників (особливо на верхніх щаблях) відкрито. В принципі, і не важливо, чи платить держава зарплату, чи ні – міліцейські генерали та старші офіцери і самі здатні про себе „подбати”. І дбають... Та ще й нижчим чинам перепадає – мало, але регулярно. Стабільність.

Не потрібна владі ні Служба Безпеки України, ні Служба Зовнішньої Розвідки. Навіщо морочити собі голови якимось захистом національної безпеки якихось українців. Найголовніше, вважають владоможці, це їхні економічні інтереси, а, отже, ці структури мають в основному цим питанням займатися. І займаються... А розвідка, контррозвідка, протидія ворожим діям сусідів – це справа другорядна. Вона може бути, але за однієї умови – теж якийсь прибуток для жителів „Олімпу” приносити.

Переконаний, що якби не ентузіазм офіцерів-патріотів із наших спецслужб, то ні СБУ, ні СЗР вже не існувало б, а було б одне велике МВС.

І знову ж, ці структури розглядаються ворогами як фактори, що в певний момент можуть стати дієвим чинником у справі визволення народу з-під внутрішньої окупації та протидією можливій окупації зовнішній, тому і змушений голова СБУ ордени Вадіму Рабіновичу вручати, бо приниження Служби – найкращий засіб від патріотизму та професійності.

Що ж говорити про патріотичне виховання підлітків та молоді в Україні? Наприклад, єврейська молодь в державі Україна має можливість проходити повноцінні військово-патріотичні табори як тут, на українській землі, так і на „землі обітованій” – в Ізраїлі. При тому спонсорів таких патріотичних заходів хоч – греблю гати. (І справді, так сталося, що переважна більшість мільярдерів в Україні – євреї. Чого б це?) І патріотизму на цих вишколах, єврейського, теж хоч відбавляй...

Русські парні, що живуть в Україні, завжди бажані гості на військових полігонах Чорноморського флоту Росії. Там теж і стрільба, і тактика, і прапори їхні, російські, і патріотизм – їхній – російський.

А ось для української молоді владний режим відвів зовсім інші місця, набагато комфортабельніші: бари, кафе, наркопритони, дискотеки, нічні клуби (вибачте, наркопритони вже згадував) тощо. Секс, наркотики, хіп-хоп! Українські хлопці та дівчата мають веселитися!.. Але в жодному випадку не мають думати про майбутнє та про те, як розірвати рабські ланцюги та продовжити боротьбу, що вели її княжі дружинники, козаки, воїни УНР, хлопці з ОУН-УПА. Вбити войовничість, доблесть, шляхетність – позбавити націю майбутнього.

Знаю, що нічого у тих, що продалися дияволу не вийде, але часто бачу, як все важче стає давати українським юнакам елементарні військові навички. І це непокоїть...

Українці завжди були відмінними воїнами. Імперії, що панували на українській землі, висмоктували найкращі військові кадри та залучали їх до своїх загарбницьких війн. Останній приклад – імперія радянська, яка у всіх своїх експансіоністських діях завжди основний військовий тягар клала на плечі наших земляків. Та й сучасна Ерефія має і в структурі Міноборони, і в ФСБ офіцерів-українців, що використовуються на найважливіших ділянках: воюють проти кавказьких повстанців-моджахедів, беруть участь у спецопераціях проти України; виконують інші особливо важливі доручення Кремля. Така об'єктивна реальність.

Ворог чудово усвідомлює наш військовий потенціал, саме тому стільки зусиль докладає для його нищення. Але людям знищити те, що дав Бог, неможливо!

II. ІМПЕРІЯ МАЄ БУТИ ЗНИЩЕНА

Українцям за багатотисячолітню історію своєї нації доволі часто доводилося протистояти численним ворогам і вести одночасно боротьбу на декілька фронтів. Не є винятком і сьогоднішня.

Другий антиукраїнський фронт – це Московська імперія, вона ж „Росія”, вона ж „РФ”.

Московія не може повноцінно існувати без того, щоб не мати в своєму імперському силовому полі України та українців. Для неї життєво важливо зробити так, щоб наша земля і люди надалі були під їх повним контролем, бо інакше Кремль ніколи не зможе відродити свою „велич” та стати конкурентом США і Китаю.

Будь-яка імперія, що не проводить експансіоністської політики, не розширює свою територію та духовний простір, припиняє розвиток, деградує, зменшується, втрачає сили, занепадає і розвалюється на національні держави або міні-імперії, які теж, у свою чергу, за деякий час зникають.

Така ж доля чекає й імперію Московську. За останні 350 років вона переживала різні етапи свого розвитку. Але завжди імперія була імперією тільки тоді, коли в її складі перебувала Україна. Відрив Росії від Києва – це обрив життєдайних комунікацій, які завжди забезпечували Москву історичними державотворчими міфами (точніше, брутальною псевдоісторичною брехнею); людським ресурсом, здатним вирішувати духовні (церковні), інтелектуальні, політичні, військові, культурні, економічні завдання для імперії; матеріальними благами, створеними на нашій землі. Ліквідація таких зв'язків з Україною завжди мала наслідком втрату панівного становища Росії в тих регіонах, де вона до того

почувала себе абсолютно вільно.

Усвідомлюючи це, сучасні кремлівські царики, Путін і Мєдвєдєв, йдуть стопами своїх попередників: Петра I, Єкатєрини II, Ленїна і Сталїна – вони насамперед намагаються вирішити українське питання як найважливіше. І для цього використовують будь-які методи і засоби, адже чудово знають, що на війні не існує жодних обмежень.

Головними напрямками ударів імперських сил проти України є духовний, культурний, економічний, інформаційний, військовий тощо.

У духовній площині найрезультативнішою зброєю масового ураження є „Русская православная церковь” – РПЦ. Століттями вона йшла в авангарді імперських полків на завоювання українських земель. З того часу, як Константинополь за тридцять юдиних срібняків продав Київську митрополію Москві, ерпещешні попи тільки те й роблять, що переконують нас, українців, у неіснуванні українського народу, у тому, що московський цар (або генсек, або президент) є „Богом посланий нам керівник” і таке інше.

Ми пам'ятаємо з історії, скільки зла принесли кремлівські прислужники у рясах, переконуючи Богдана Хмельницького підписати заздалегідь програтий Переяславський військово-політичний договір з „єдиновірним православним царем”; як вони ж намовляли козацьку старшину виступити проти національно-визвольного повстання гетьмана Івана Мазепи; як холуї-„чорноризці” „братали” „лицарів святої помсти” (В.Іванишин) гайдамаків з російськими офіцерами, які по-зрадницьки схопили і стратили провідників Колїївщини; врешті, як, виконуючи волю своїх господарів, московський поп на славетній Запорізькій Січі єлейно закликав не чинити опору „російським єдиновірним воїнам” і здав без бою цей орденський оплот волї козацького народу.

Та й пізніше, в добу УНР і ЗУНР, під час Другої світової війни і після неї Московська церква в Україні відіграла роль духовного сатрапа, який мав упокорити вільнолюбний християнський дух українців.

Навіть науковий атеїст Сталін зрозумів користь, що йшла від Московського патріархату для справи утвердження „пролетарської революції” в світі. Саме з його наказу витягнули з-під поли нового московського патріарха Алексія I та запустили механізм „відродження русского імперського християнства”. При тому спробували і Українську Греко-Католицьку Церкву знищити. Але сил проти Божої інституції не стало – безсилий диявол проти Бога.

Ось і зараз чекістські вилупки, що з кремлівських стїн хижим оком зиркають на українські гори і доли, максимально активізували РПЦ та її передовий загін, так звану УПЦ МП, для духовно-імперського впливу на „канонічну територію Малої Русі”. Останній приїзд новопризначеного Путїним патріарха Кїрила тому підтвердження.

Стиль поведінки, слова, інтонації та наголоси, до речі дуже схожі з путїнськими, жести – все мало показати „хохлам нерозумним” їх місце в історичному процесі. Звісно ж, у складі „єдиного і невідимого” московського православного простору. При цьому розрахунок у цій політико-релігійній акції робився не тільки і не стільки на мирян, а саме на певні самостійницькі групи у середовищі кліру „української православної церкви московського патріархату”. Візит не залишив жодних сумнівів у тому, що шлях УПЦ МП до автокефалії Москвою на деякий час перекрито. А отже, ті єпископи та священики, що стояли на автономних позиціях, мають вибирати – пожертвувати московською „канонічністю”, відкинути імперський і, підтримавши національно-державницький шлях українського народу, наблизитись до Бога, чи далі плазувати перед закордонними ґаздами, обслуговуючи інтереси московської кбешної влади тут в Україні.

Натомість, про їхній вибір сьогодні неважко здогадатися: доки в державі Україна панує режим внутрішньої окупації, доти не буде створено потужного силового поля, здатного притягувати до себе український православний люд та творити єдину Христову Церкву. Москва знає про це і тому буде максимально і надалі використовувати відцентрові тенденції в українському християнстві. Чи надовго їм це вдасться? – залежить не від них, а від нас.

Не можна не звернути увагу і на певну тактичну модернізацію РПЦ. Будучи вмілим бізнесменом, мільярдер Кїрил розуміє, що впоратися з відповідальними завданнями, які на нього поклав Путін,

можна лише у тому випадку, коли розрухати закостенілу московську церкву, яка, за визначенням геніального Тараса Шевченка, „смердить поганським капищем”.

Московська церква почала використовувати різні нові підходи до формування свого впливу на свідомість і підсвідомість людей. РПЦ почала брати під патронат різні неформальні рухи. Найкумедніший приклад подібної діяльності – це їх „місіонерство” в середовищі „байкерів”.

Останнє збіговисько імперських „байкерів” у липні 2009 року під Севастополем проходив під опікою та гаслами „русской православной церкви”. Не все пройшло вдало, бо дехто з російських „байкерів” зіпсував телевізійну картинку: перебуваючи у православному екстазі, возив голих дівок на мотоциклах. А загалом успіх був: понапивавшись доброї української горілки, російські „байкери” під імперськими триколорами та православними коругвами, у паузах між матюччям, славили Путіна, Медведєва, патріарха Кіріла і якусь „мать” – пропагандивного ефекту було досягнуто.

Не виключено, що доволі скоро для модернізації своєї церкви патріарх Кіріл звернеться за підтримкою до ліги сексуальних меншин. Поживемо – побачимо...

Культура.

На протиповітряних видах озброєння в українських збройних силах до сьогоднішнього дня не перекодовані системи розпізнавання „Свій-Чужий” – існують ще старі, радянські взірці. Так само виглядають справи і в не менш важливій сфері – культурній. Русифікація українського культурного простору – невід’ємна частина імперського панування Росії над душами українців.

Тут Кремль просто робить дива. Він використовує будь-які можливості для закидання у наші українські культурні тили свого численного десанту.

Література в Росії служить своєрідним підвидом „бактеріологічної” зброї. У нас вона активно розповсюджується у вигляді різних книжок. Наприклад, сучасне примітивне читиво в основному двох напрямків. Перший – „бойовики”, що возвеличують російську зброю і бойовий дух імперії та творять образи ворогів з грузинів, чеченців, „ліц кавказької національності”, прибалтів, європейців, американців і, звичайно ж, українців. Причому за останні роки увага їх військових „письменників” саме до України та українців збільшується ледь не в геометричній прогресії. Росія готує своїх підданих до того, що скоро російські танки приїдуть „захищати права російськомовних співвітчизників від бандерівського гніту” та „примушувати Україну до миру”. Дещо їм у цій площині вдається – особливо це видно в Криму.

Другий – сопливі повісті та романи, де розповідається про всілякі російські любовні історії. Після їх прочитання складається враження, що в них автори намагаються викликати співпереживання українських жінок з російськими, і таким чином звести зруйновані „ненависними націоналістами” мости „дружби” між народами.

Також не можна не звернути увагу на зростаючий потік в Україну книжкової імперської класики. Чужокультурна класика є корисною лише тоді, коли вступає в критичний діалог із сформованою на національній традиції класикою вітчизняною. А що в нас із цим? Твори Пушкіна, Толстого, Чехова та інших безальтернативно обтяжують полиці книжкових магазинів по всій Україні, а особливо у тих регіонах, де московська „п’ята колона” є більш потужною. Літературна класика будує основи людського світосприйняття, і, на гадку Москви, українці мають сприймати світ саме з точки зору імперії, а не своєї незалежної держави.

Маса псевдоісторичних російських книжок дивляться з книжкових полиць своїми історико-героїчними обкладинками і промовляють: „вчїть, брати-малороси, нашу спільну історію. А то якщо не ми, то й не будете знати, що вас не існує...”. І багато хто вчить це „вчення” і розносить далі, заражаючи інших небезпечним імперським вірусом.

Російських книг в Україні з кожним роком стає все більше. Російська література служить російській імперії – це закономірно. А владний режим України, зі зрозумілих причин, не протиставляється літературній експансії – йому не до того: хто ж красти буде? Але кожна дія, врешті-решт, викликає протидію. Так буде і у нас...

Міжнародний терорист В.Ленін ставив кіно на перше місце у пропаганді своїх комуно-сатанинських ідей. Вірні кремлівські нащадки „вождя світового пролетаріату” продовжують його справу – максимально використовують художнє і документальне кіно для імперської експансії та розширення свого „культурного” простору. Звичайно ж, не минула „чаша сія” і Україну. Наша держава стала певним полігоном для випробування кіно-зброї відвічного ворога. Кожного дня в кінотеатрах демонструються фільми про героїчних руських солдат, які проливають кров, захищаючи „хороших людей” у різних точках світу, в тому числі й в Україні. Кожну годину по різних каналах телебачення крутять серіали про „ментів”, фсбешників, грушників та інших „борців з тероризмом”. Українки тепер плачуть не над важкою долею мексиканських чи бразильських жінок, а над нестерпними душевними муками своїх колишніх співвітчизниць по Радянському Союзу.

Російські кров і соплі з екранів телевізорів заливають українські оселі. Росія панує в кінопросторі України і нав’язує українцям свій псевдокультурний кінопродукт. Української ж культурної кіно-альтернативи не існує і у найближчий час існувати не буде – доти, доки у нас панує режим внутрішньої окупації (яскравий приклад – „Тарас Бульба” в московській інтерпретації, влучно перейменований дотепним українським глядачем на „Тарас Картошка”).

„Нам песня строить і жить памагаєт” – ці слова відомої брехливої радянської пісні сьогодні Росія може перефразувати: російська пісня допомагає Кремлю збивати до купи колишні свої колонії. Використовуючи проти співочої української нації свої дешеві „попсові” та „шансонові” скигління, пропагуючи содомітську „культуру” Моїсеєвих, Пенкіних та їм подібних, Росія тим самим викликає у старшого покоління ностальгію за втраченою молодістю, а у молодого вбиває інстинкт національного самозбереження, нейтралізує той, згаданий вже код „Свій-Чужий”, примітивізує та люмпенізує українську молодь. До того ж, завдяки масовому напливу російської музики в Україну, все важче пробитися через непрохідні псевдокультурні імперські хащі якісному і справді висококультурному українському музичному продукту.

Масована атака російської „попси” боляче ранить і українські популярні співи, перетворює їх на малоцінні римовані набори слів під непрофесійний музичний супровід. А додайте сюди всі ці неукраїнські „Фабрики зірок”, антинаціональні псевдофестивали, „пошук пісенних талантів” для російського агітпропу... Битву у цій сфері поки що виграє Імперія: не дарма ж переможеці та найпопулярніші артисти Росії – вихідці з України, які працюють на розвиток імперії.

Агов! Українські музиканти, композитори, поети, продюсери! Не набридло відсиджуватись у тилу? Чи не пора дати москалям, і не лише, вирішальний пісенний бій?!

Економіка України у свій час була інтегрована в економіку Радянського Союзу. Процес розриву цих зв’язків, в певному сенсі, став катастрофічним для держави Україна. Але набагато більшої шкоди нашій економіці завдали нувориші, які штучно доводили переважну більшість українських підприємств до банкрутства, а потім „прихватизували” їх за безцінь. І при цьому проливали ріки крові – згадаймо буремні дев’яності. Так і з’явилися у нас „українські” олігархи.

Не могли оминати своєю увагою український економічний потенціал і наші північні сусіди. Як тільки вони за допомогою мільярдних закордонних пожертв (американських та європейських) стабілізували ситуацію у себе, відразу ж розпочали планомірний наступ з метою взяти під контроль всі стратегічно-важливі підприємства та цілі галузі українського народного господарства. Найбільших успіхів їм вдалось досягнути в енергетичній сфері (більшість нафтопереробних заводів належить Москві), також все більше ворог опановує мобільний зв’язок та інформаційні ресурси України, важливою для себе він вважає й важку промисловість (чого вартує тільки Миколаївський суднобудівний завод!), хижим оком Москва поглядає й на газотранспортну систему, роблячи все для того, щоб довести до банкрутства НАК „Нафтогаз” і примусити українців передати під контроль Кремля цей стратегічний транзитний ресурс.

Кожного дня, кожної години Україна здає супротивнику свої економічні форпости. І все це відбувається за мовчазної згоди режиму внутрішньої окупації, під „соусом” необхідності закордонних інвестицій та „збільшення робочих місць” для українців.

Проросійська ж частина влади в Україні ще й створює умови максимального сприяння цьому процесу в обмін на певні привілеї для себе у торгово-економічних стосунках метрополії та колишньої колонії.

Необхідно врахувати, що ті державницькі сили, які також представлені у режимі внутрішньої окупації і зорієнтовані на Захід, протидіють економічній експансії Росії на українському просторі, але при цьому сприяють економічній інтервенції в Україну інших держав. Та що ближче до виборів 2010 року, то менше гарантій того, що після них не відбудеться повної окупації економіки України.

Зазначимо, що, як показала історія, ефективного керування економікою московськими управляючими не може бути в принципі, а тому, з одного боку – це удар по існуючій незалежності, з іншого – ослаблення важелів економічного і, як наслідок, інформаційного впливу місцевого „олігархату”, а, отже – один зі шляхів революціонізації українського народу. І найголовніше: як воно буде – обирати нам, українцям. І нікому іншому!

Використовуючи всі згадані „цивілізовані” важелі впливу на Україну, Москва ніколи не відмовлялася і добровільно не відмовиться від військової сили. Чотирнадцятирічна війна на Північному Кавказі, російсько-грузинський конфлікт, постійні провокації окупаційного Чорноморського флоту на Кримському півострові нашої держави є незаперечним підтвердженням цього.

Реформа збройних сил „російської федерації”, що проводиться Кремлем з великим поспіхом, перетворює залишки радянської військової системи на більш мобільну та ефективну, наступальну армію і флот. Цей процес об’єктивно пригальмувала світова фінансово-економічна криза та радикальне падіння цін на енергоносії, але, незважаючи на це, зі скрипом-рипом, Росія суне вперед. Не враховувати цього і сподіватися на те, що „ми їх шапками закидаємо”, не можна. Недооцінка сили ймовірного супротивника – це злочин і зрада, що призводить до поразки!

Різні військові експерти, порівнюючи існуючі потенціали збройних сил Росії та України та їх розвиток, прогнозують можливий військовий конфлікт між нами за два-три роки.

При розгляді можливого широкомасштабного або локального збройного російсько-українського конфлікту необхідно врахувати декілька важливих чинників:

- Москва основні свої боєздатні військові сили тримає на стратегічних напрямках „Україна” та „Кавказ”, які при необхідності може бути швидко зосереджено на нашому напрямку.
- Ми маємо в тилу імперський Чорноморський флот, сил якого достатньо для нейтралізації військово-морського флоту України та інших частин нашої армії, що перебувають у Криму. До речі, з 1-го вересня 2009 року указом президента Медведєва ЧФ підпорядковано командувачу Північно-Кавказьким військовим округом імперських збройних сил, а це значно посилює координацію бойових дій та дозволяє, у випадку необхідності, підтримати антиукраїнські виступи флоту силами найбоєздатнішої 58-ої російської армії.
- Придністровський анклав, кинутий режимом внутрішньої окупації України напризволяще і „підібраний” Росією. Там перебувають залишки 14-ої радянської армії – так звані російські „миротворчі сили”, а також у минулому році розгорнута база російських спецслужб, основними завданнями особового складу якої є збір розвідувальної інформації та у час „Ч” нанесення диверсійно-терористичних ударів по ключових об’єктах західних і центральних областей України, проведення там же саботажних акцій.
- Активна діяльність російських спецслужб на території всієї держави, підготовка ними у місцях компактного проживання російської меншини масових заворушень на підтримку московського агресора.
- Достатньо ефективні імперські сили спеціального призначення, що мають великий бойовий досвід та можливість постійно його удосконалювати на реальному театрі військових дій і „працювати” по всій Україні.
- Активна підготовка Москвою правової бази для початку загарбницьких війн: введення Кремлем у свою військову доктрину пункту про можливість нанесення превентивного ядерного удару у випадку загрози їх імперським інтересам та прийняття закону про можливість використання збройних сил за межами Росії;

- Відсутність будь-якої військової підтримки з боку США, НАТО, Євросоюзу. Ці „союзники” готові здати Україну, як неодноразово вже її здавали раніше.

Звичайно, що при наявності національної української держави, ці загрозливі чинники були б нейтралізовані та зведені нанівець. Але в умовах, коли антинаціональний режим внутрішньої окупації поступово ліквідує на рівні регулярних збройних сил можливість національного спротиву зовнішній агресії, вони стають абсолютно реальними.

Війна з Росією може початися у будь-який момент! Готуймося до цього...

Якось колишній міністр оборони Росії генерал Грачов зазначив, що першу російсько-чеченську війну у Кремля з одним ноутбуком виграв Мовладі Удугов – міністр інформації Чеченської республіки Ічкерія. І справді, пан Мовладі зміг наприкінці двадцятого століття показати приклад всьому світу, як, використовуючи ефективно інформаційні ресурси, можна допомагати воїнам, що проливають кров на полі бою, і навіть вигравати війни.

Вже у другій кампанії на Північному Кавказі росіяни сповна користувалися досвідом визначного чеченського пропагандиста Удугова. Цей же, тільки удосконалений досвід, вони перенесли і на інший театр інформаційної війни – український.

По-перше, з приходом Путіна до влади за декілька років були рішуче ліквідовані непідконтрольні Кремлю засоби масової інформації: телеканали, радіостанції, газети, журнали. Розпочата системна кампанія проти антиімперських або антивладних інтернет-ресурсів.

Україна, в ефір якої транслюється більшість російських каналів та яка перебуває під впливом RU-мережі, так само потрапила під інформаційний пресинг Москви. До того ж Росія повністю або частково, відкрито або завуальовано володіє багатьма провідними телеканалами, радіостанціями, друкованими виданнями на території нашої держави. Їхнє головне завдання – нав'язувати українському споживачу ті ідеологеми, ті формули, що дозволяють путінському режиму нищити природні захисні бар'єри між українським народом та російською імперією.

Найкращим прикладом такої підривної діяльності є телеканали „1+1”, „Україна”, „Інтер” та сайт „Подробности”, які, використовуючи талановитих, але запродавських українських журналістів, безцеремонно вдень і вночі ведуть антиукраїнську та антидержавну пропаганду.

Звичайно ж, українці не є такими довірливими, щоб сприймати інформаційні фальшивки „за чисту монету”, але послаблювати відпорність народу усіляким „Інтерам” та їм подібним „незалежним від честі та совісті” ЗМІ все ж таки деколи вдається. І це треба враховувати...

Окрім цих зовнішніх факторів у боротьбі з українською самостійністю Росія робить одну з найголовніших ставок на свою „п'яту колону”. Як вже згадувалося, основними гравцями в антиукраїнському таборі є ті партійно-політичні сили московської орієнтації, які перебувають у Верховній раді України.

Також московські імперіалісти тримають на короткій фінансовій прив'язі своїх вірних псів із „соціалістичної партії України” О.Мороза, „союзу лівих сил” В.Волги, „прогресивної соціалістичної партії” Н.Вітренко та іншої політико-холуйської шантрапи типу Каурова, Маркова, „казацких” геть спитих організацій Криму і Донбасу. До них же додаються „загони спец. призначення” православних бабусь „В'язані берети” і заробітчанський „клір” з Московського патріархату. У сумі виходить декілька десятків тисяч екзальтованих прихильників „слов'янської єдності” на всю Україну, на які Росія щороку витрачає десятки (а під кожні вибори – сотні) мільйонів доларів, при тому не отримуючи взамін очікуваних результатів.

Хоча, заради об'єктивності, необхідно зазначити, що завдячуючи цим зусиллям та абсолютній бездіяльності владних органів України, електоральна підтримка цих московських сателітів в сумі сягає 20-25 відсотків виборців – так званий „териконовий електорат”, який не дає їм можливості перемогти, але й при тому всьому завжди знаходить варіанти, щоб накапостити державі Україна.

Зважаючи на це, можна зрозуміти, чому московські спецслужби намагаються розширити

антиукраїнський фронт за рахунок неформальних проросійських молодіжних „лівих” рухів типу „Прориву” чи „Антифа”, які, практично, вже є їх структурними підрозділами.

А також останнім часом не гребують попрацювати і на „правому фланзі” молодіжних структур України: мавпуючи німецьких нацистів, намагаються за рахунок інтернаціонального за своєю суттю „скінхедського” руху створити певні націонал-соціалістичні центри дестабілізації в Україні; за старими схемами використовують відомого „націоналіста-анархіста” і за сумісництвом агента російських спецслужб Д.Корчинського з його так званим „Братством”; тепер іще максимально зближують з московською імперською ідеєю та націонал-соціалізмом (чи його підвидом – так званим соціал-націоналізмом) організацію „Патріот України” з центром у Харкові та нещодавно створену Соціал-національну асамблею, нав'язуючи цим часто справді патріотичним молодим хлопцям співпрацю з російськими „козацькими” організаціями або прив'язуючи їх до того ж вже згаданого Корчинського, виводячи їх на всілякі марші, які при відсутності зрозумілих цілей мають підтвердити намальований імперською пропагандою образ „низькочолих плебеїв з садистичними нахилами” та „бандер-різунів”. Шкода, що багато хто із них потрапляє до чекістських „лабет” і замість боротьби за державність української нації витрачає свою енергію на боротьбу за підставні чужинські „доктрини”: „білу расу”, „імперію”, „віру прашурів”, „надлюдину”, „космічні бомбардувальники” тощо. А кров же наша – українська...

До цих же варіантів імперські спеціальні служби додають фактор сепаратизму. Найактивніше він розкручується, звичайно ж, у Криму. Треба віддати належне працівникам СБ України, які в міру своїх скромних порівняно з російськими „колегами” можливостей максимально нейтралізують такі дії на півострові.

В Донецькій та Луганській областях, не зважаючи на рішення судів та дії СБУ щодо нейтралізації деструктивної проросійської діяльності, ніяк не заспокоються виродки з маргінальної організації „Донецкая республіка”. Вони і надалі, хоч і напівлегально, але намагаються проводити свої збіговиська. Загалом у цій антиукраїнській структурі задіяно всього декілька десятків індивідуумів із браком повносправності і надміром манії величчя.

Останнім часом про „новоросійський сепаратизм” загавкав і одіозний одеський бандит, відомий українофоб невідомої національності Марков. Та його скавуління не робить погоди в українському місті Одеса.

Також росіяни намагались до України підійти з самого тилу – вони взяли у розробку декілька неадекватних мешканців закарпатської області на чолі з московським попом, вирішивши створити так званий „русинський рух”. Навіть більше – до цієї операції їм вдалося долучити колишнього голову адміністрації Президента України, створити екзильний „уряд” та „парламент”, але далеко цей проект не пішов – закарпатці розумні люди, вони знають, де правда, а де брехня.

Тому можна зробити висновок, що Федеральна служба безпеки Росії та інші їхні спецслужби „недопрацьовують” у розробці планів з використання своєї „п'ятої колони” в Україні, їх схеми руйнуються одна за одною. І це приклад того, що нація має в собі сили давати відсіч зовнішньому ворогу, незважаючи на те, що перебуває під окупацією внутрішньою.

Українська нація відторгає чужорідні елементи, прокладаючи шлях для справжнього, українського, націоналістичного. Гряде доба Націоналізму!

III. ГЛОБАЛІЗМ – ВОРОГ ЛЮДСТВА

Україна – європейська держава, українці – європейська нація. Так є вже багато тисяч років. Ні у кого з нас немає у цьому сумнівів. Але чи є європейською сучасна Європа? Ось тут – питання.

Імперське минуле більшості провідних країн європейського континенту тягне їх на дно. Масова багатомільйонна міграція, що не припиняється, продовжує розчиняти англійців, німців, французів, іспанців, італійців тощо поміж вихідцями з Африки та Азії. Атеїзм та ісламізація перетворюють християнські народи на релігійно невизначене населення та вбивають душу європейців. Всілякі „ліві” владні й опозиційні партії активно пропагують та культивують содомію, розпусту, наркоманію, легалізують евтаназію та вбивство дітей – аборти, намагаються узаконити та активізувати

псевдонаукові дослідження – клонування тварин і людей. Європа поступово, але впевнено втрачає своє лице, перетворюючись на жакливу нелюдську потвору.

Євросоюз використовується антихристиянськими та антиєвропейськими силами теж на повну. Стирання кордонів та відмінностей між народами руйнує традиційні європейські нації та їх державні утворення. Євросоюз все більше нагадує інший Союз – радянський. Тільки в СРСР панував тоталітаризм комуністичний, а тут бере всю повноту влади у свої руки тоталітаризм ліберально-демократичний.

Зовнішня політика Євросоюзу та його головних гравців – Англії, Німеччини, Франції – як і завжди, відрізняється проститутованою позицією та продажністю. Сьогодні ми можемо спостерігати, як день за днем вони здають Москві Грузію та Україну, вчора ми бачили, як вони безпардонно руйнували християнські Сербію та Македонію. І не зрозуміло, чого там було більше: протистояння сербському імперіалізму чи допомоги мусульманам-албанцям готувати ґрунт для створення „Великої Албанії”?

При цьому євро-борці „за мир та справедливість у світі” продовжують активно поборювати ті рухи, що виступають із чітких національно-визвольних та християнських позицій – ІРА або ЕТА.

Про Сполучені Штати Америки багато говорити не потрібно. Держава, заснована масонами і ними ж проваджена по сьогоднішній день. Зараз це єдина суперімперія, яка намагається контролювати весь світ. Вона „пхає носа” у всі „шпарини”, нерідко по носі й отримуючи (наприклад, в Іраку та Афганістані). Поборювання націоналізмів та фундаментальних християнських засад – це і є місія сучасної Америки. При цьому, як свідчать різні джерела, власне американський націоналізм всіляко придушується керівництвом США. І це закономірно. Як відомо, і США, і Євросоюз практично повністю контрольовані і їх політика підпорядкована світовим транснаціональним корпораціям, які беруть безпосередню участь зокрема і у підтримці режиму внутрішньої окупації української нації. Це і є третій антиукраїнський фронт.

Проти нас вони ведуть боротьбу, використовуючи методи і впливи, аналогічні до московських. Лише їх імперіалізм носить іншу назву – глобалізація.

Степан Бандера, зазначав, що метою людського існування є наближення до Бога. Але на цьому шляху в українців виникає маса природних та неприродних перешкод. У духовній сфері українці попадають під удар різноманітних західних сект.

Особливо активно у нас діють так звані „Свідки Єгови”. Їх сатанинський культ не тільки антихристиянський за своєю суттю, але й антидержавний. Насамперед „єговісти” опановують свідомість своїх „прихожан”, здійснюють непомітний вплив на „больові” духовні точки рядових членів їх об’єднання. Запрошеного оточують „турботою і увагою”, щоб він відчув уявну зацікавленість у вирішенні його проблем. Внаслідок цього людина починає з довірою ставитися до брехливих постулатів сектантської доктрини і беззастережно вірити всім промовам лідерів культу.

Тонка психологічна обробка, постійні молитви і співи, безперервне спілкування з фанатичними членами секти призводять до того, що у неофіта швидко руйнується здібність до критичного сприйняття чужого учення, а постійна зайнятість справами секти, погане і нерегулярне харчування, короткий сон постійно занурює адепта в стан, коли ним легко маніпулювати.

Таким чином здійснюється розрив колишніх соціальних зв’язків особи, так відбувається її „випадання” з суспільства, народу, нації. Людина вмирає для своїх оточуючих, стає своєрідним легкокерованим „зомбі”, що без сумнівів виконує волю своїх керманців.

Боже і національне стирається зі світогляду українця, залишається лише „єговізм”.

Звичайно ж, ані чільні, ані, тим більше, рядові „єговісти”, не можуть протистояти підготовленим християнським проповідникам, для яких Христова Віра – сенс буття. Але активність цих духовних паразитів викликає занепокоєння: з кожним роком все більше слабких українських душ потрапляє до їх вміло розставлених тенет.

В Україні існують і сотні інших, прийшлих через західні кордони нашої держави сектантських

середовищ, що намагаються розкласти традиційний український християнський простір. Більшість із них є бізнес-корпораціями на кшталт всім відомих фінансових пірамід, головним завданням яких є накопичення капіталу окремими „божими обранцями”. Часто їм це вдається: через легковірність та брак правдивого християнства довірливі українці несуть свої кровно зароблені гривні у кишені „проповідників” та „пасторів”, чим допомагають сатані правити свій бал.

Найяскравішим прикладом є секта нігерійця Сандея Аделаджи „Посольство боже”. Цей визначний „місіонер” з африканських джунглів, маючи про християнство таке уявлення, як „тризубівці” про вивчення зворотної сторони Місяця, заробив на цій темі вже і продовжує заробляти ще десятки мільйонів доларів. Більше того, через всяких недорозвинутих мерів на подобу Черновецького, цей негр намагається впливати і на політику держави Україна.

Духовна сфера є найважливішою для людини, а тому лібералістичний Захід створює деякі руйнівні схеми. Нещодавно насмішили людей декілька монахів, які припхалися з Чехії (для довідки: на сьогодні Чехія – найбезбожніша слов'янська країна), кілька років видавали з себе греко-католиків, поки на угоду сатані не проголосили себе в повному складі владиками, а збіговисько своїх наwerbованих послідовників – вірним залишком церкви і... відлучили від себе цілу УГКЦ на чолі з Патріархом та Синодом єпископів аж до останнього із мирян. На їхню хворобливу гадку ми всі відпали від них, „істинних”. Воістину! Відвалився дуб зелений від сухої гілляки!

Будьмо пильні! Бо й донині актуальним є попередження Спасителя: „...Приходять до вас в овечій одежі, а всередині вовки хижі” (Мт. 7:15).

Та, незважаючи на активізацію таких диверсій, що руйнують наші захисні бастиони, держава донині не має ні зрозумілої стратегії, ні чіткої тактики спротиву західній експансії. Такий стан насамперед існує тому, що в Україні відсутні чітко визначена національно-захисна ідеологія державотворення та активна, наступальна позиція нашого українського кліру.

На культурній ділянці третього антиукраїнського фронту нас опрацьовують „літератори”- постмодерністи (до речі, багато хто із них справді має українське походження, а їхній духовний гуру – Грабович чомусь уперто видає з себе українця). Захід, як завжди, намагається „загрибати жар чужими руками”, а тому наймає собі на службу усіляких андруховичів, жаданів і карп, які, опромінившись західним постмодернізмом, виливають на українців відра своїх псевдолітературних помиїв, видаючи їх за загальнолюдські цінності та вершини гуманістичного світогляду людини. Насправді ж їх писанина є однозначно антихристиянським та космополітичним читивом, типовим виявом культурного імперіалізму, що стоїть в одному ряду із „творіннями” широковідомого сатаніста Дена Брауна і йому подібних інших писак.

Очевидним злом є й усілякі поганські та атеїстичні співи відомих західних „артистів”, що не сходять з екранів телевізорів та ефіру радіостанцій. Пісенної творчості українців вчать фестивалі типу „Євробачення”, де регулярно займають провідні місця або різноманітні збоченці, або сатаністи, або ті, що ставляться „толерантно” до перших і других. Через більшість пісень та відеокліпів, що закидаються в Україну із Заходу, нам нав'язується сексуальна розпуста, аморальний спосіб життя, культ споживацтва, шизоїдний матюкливий реп та інші культурні наркотики.

Підтримує таку чужинську експансію на нашу землю й голлівудська кінофабрика, що штампує для світу і українців свій безкультурний продукт. Можна з упевненістю говорити про те, що за декілька останніх десятиліть з Голівуду до нас дійшла лише дециця фільмів, у яких прославляється християнство, національні та лицарські чесноти, справжні людські почуття. Сучасні творці кінопродукції ставлять на зовсім протилежні речі: кров, секс, бруд. Саме вони переповнюють телебачення та кінотеатри. Все активніше експортується цей вид зброї масового ураження з території США і в Україну.

Не менш важливим питанням, що теж страшенно турбує наших „західних партнерів”, є монорасовий і моноетнічний характер населення України. Якось під час „помаранчевої революції” один з американських сенаторів, побачивши Майдан Незалежності у Києві, прохопився: „Щось ці українці занадто білі...” І подивіться, як влада України відразу ж прислухалась до цієї фрази. Табори „біженців” з Азії та Африки ростуть, як гриби. Фінансуються емігрантські програми порівняно краще, ніж наші Збройні Сили, громадянство України роздається направо і наліво. З благословення західних лібералів робиться все для того, щоб наш народ якомога швидше почорнів, пожовтів або набрав ще якихось

кольорів райдуги.

Але, враховуючи ці проблеми, нам, українцям, необхідно чітко усвідомити, що потоки мігрантів до нас (африканців, в'єтнамців, китайців, корейців тощо) – це планомірна кампанія, розв'язана світовими крутіями та активно підтримана режимом внутрішньої окупації проти нашого народу у боротьбі за безцінну українську землю. Це питання ми не можемо обійти в сучасних умовах. Вирішуючи його, головним є правильно розставлені пріоритети: боротися не з наслідками (ганяючи здичавілих мігрантів українськими степами та лісами), а з причинами – б'ючи наших ворогів (тих, хто створює і організовує міграційні потоки) у саме серце. І найкращою зброєю у цій битві, як і завжди та скрізь, є ідеологія українського націоналізму. І ніщо інше!

Транснаціональні західні корпорації, конкуруючи з Москвою, опановують українську економіку, скуповують рентабельні підприємства та цілі галузі, вводять у свої закриті „елітарні” клуби „українських” олігархів, що грабують нашу країну, домовляючись з ними про найкращий ґешефт.

Військово-політичний блок НАТО простягає свої брудні лапи, намагаючись вчепитися в українську землю та солдатів, щоб задіяти їх до реалізації своїх загарбницьких планів. Вже довго політики України, що демонструють свою державницьку позицію, вельми категорично переконують український народ в єдиній панацеї від всіх бід – вступі до Північно-Атлантичного альянсу.

Не зупиняє їх і те, що Польща (активний член Блоку) на державному рівні постійно проводить свої політичні, шовіністичні акції стосовно нашої країни (чого варті лише останні рішення польського сейму щодо подій сорокових років минулого століття на Волині); що Румунія (також член НАТО) то висуває територіальні претензії до держави Україна, то проводить румунізацію Буковини через закрити паспортизацію, то продовжує етноцид проти українців, які проживають на окупованих Румунією українських етнічних територіях; що угорські міні-імперіалісти нахабно встановлюють в українських Карпатах символи своєї окупації та підживлюють угорські сепаратистські настрої на Закарпатті.

Не зважають такі горе-політики і на те, що лідери НАТО раз у раз запевняють і Москву, і світову спільноту, і самих українців у тому, що вони не мають наміру надавати нам ніякої військової допомоги у випадку конфлікту з Московською імперією. Ці адепти так званої інтеграції у західний військово-політичний блок, повторюють свою мантру: „НАТО нам допоможе, НАТО нас врятує, НАТО нас захистить...” Така позиція – від лукавого. Провідник Степан Бандера зазначав: „Всі течії і групи, які в основу визвольних змагань кладуть орієнтацію на допомогу західних держав і до їхньої політики хотіли б пристосувати українську політику – йдуть безперспективними манівцями”.

Ми, українці, можемо розраховувати тільки на себе, і ні на кого іншого – ні на Захід, ні на Схід!

IV. ОРДЕН УКРАЇНСЬКОЇ НАДІЇ

Українська нація на цьому етапі свого існування є поневоленою режимом внутрішньої окупації та, окрім цього, протистоїть двом зовнішнім фронтам: „Московській імперії” та „Західному глобалізму”. Держава Україна за 18 років свого існування так і не стала державою української нації. Ворогів багато, вони очевидні та діють системно. А систему, як відомо, не може перемогти окремих елемент. Системі можна протиставити тільки систему!

Для державних націй механізмом, що захищає її національні інтереси, є держава. Для поневолених націй, що борються за своє державне утвердження, такою системою можуть бути різноманітні чинники: Церква, шляхта, згуртована інтелігенція, військове братство, потужне громадсько-політичне об'єднання тощо.

Українці нічого зі згаданих національно-визвольних факторів не мають: Церква штучно поділена; шляхта давно винищена; інтелігенція млява та не має авторитету у суспільстві; Збройні Сили деградуєть, а отже, офіцерство не може взяти на себе роль рятівників народу; партійщина отруїла громадсько-політичне життя держави і тому майже всі партії та громадські організації, „граючи за правилами” внутрішніх окупантів, не готові до реального об'єднання навколо Національної ідеї, а, отже, до створення того Проводу, який зможе повести українців до омріяної мети.

Такою є реальна картина.

Але українці знають вихід із ситуації, що склалася: ми маємо неоціненний досвід застосування внутрішніх резервів нації. Сотні років наш народ боровся з різноманітними іноземними загарбниками, а отже, продовжував своє існування у просторі та часі, завдячуючи унікальній здатності творити не партійно-кон'юнктурні осередки, а військові ідейно-світоглядні середовища, для учасників яких Вічні Цінності завжди були вищими за будь-яку земну метушню. Найкращими прикладами таких об'єднань є легендарні княжі дружини часів Київської Русі та Галицько-Волинської Держави; славетна Запорізька Січ часів Козаччини; непохитна Організація Українських Націоналістів у період боротьби проти московських, польських та німецьких окупантів.

Об'єднує всі ці національно-визвольні та державотворчі чинники найголовніше: всі вони були створені і діяли як структури орденського типу. А, отже, відрізнялися від всіх інших людських утворень конкретними рисами. Провідник Василь Іванишин так сформулював найголовніші із них: Орден створюється для культивування і реалізації ідеї; він сам творить і вибирає найбільш оптимальні форми діяльності; для нього основним критерієм є добро нації (а не власне чи навіть добро нинішнього покоління); у ньому згуртовуються люди однієї ідеї, однакового світогляду; Орден не знає партійної конкуренції, бо тут відсутня кон'юнктура, а кожний член Ордену зацікавлений у зростанні авторитету кожного побратима, бо так зростає авторитет організації, сила її впливу, а отже – успіх справи; Орден зорієнтований на проблеми буття нації в часі, враховує інтереси „мертвих, і живих, і ненароджених земляків моїх в Україні і не в Україні”; Орден вважає ключовим вирішення проблеми державності української нації, створення української національної держави – УССД; Орден постійно шукає і об'єднує соратників у боротьбі за реалізацію національної ідеї; Орден не виборює влади для свого членства і керівництва, а змістом своєї діяльності бачить пропаганду і реалізацію української національної ідеї. Саме тому тільки Орден може виступати консолідуючим фактором в українському суспільстві: він нікому не конкурент, але для всіх опора, включаючи людей влади та силових державних структур, що проводять національно-державницьку, а не шкурну політику; Орден – працює для розширення національного фронту, зростання кількості активних учасників боротьби за українську національну державу, а це вимагає розширення і збагачення арсеналу, форм і методів суспільно-політичної діяльності.

Саме ці принципи об'єднували і будуть об'єднувати у майбутньому українців, що присвячують себе служінню своїй безсмертній Нації.

Сьогодні ж інакше. ОУН(б) остаточно втратила свою національно-визвольну та орденську сутність, перетворившись у такий собі „поміркований” просвітянський клуб за інтересами. Ця структура, повернувшись в Україну з еміграції, так і не змогла на верхніх щаблях перебороти у собі демоліберального діаспорного вірусу, зупинити падіння у прірву партійщини, вповні скористатися моральним досвідом і авторитетом тих підпільників-оунівців, що віддали своє життя за національну державність свого народу.

За рідкісним винятком, переважну більшість сучасних „провідників” ОУН(б) повністю влаштовує існуючий стан речей, будь-які зміни завжди наштовхуються на впертий опір, а їхня „копітка повсякденна праця з наповнення української держави українським змістом” цілком нагадує наповнення кожного дня діжки з фекаліями ложкою джерельної води. Ось тільки при цьому виникає закономірне питання: чи хто з нормальних людей колись ризикне напитися з тієї діжки?

В ОУН під проводом друга Миколи Плав'юка теж відбуваються складні процеси пошуку майбутнього обличчя організації, але там хоча б додає надій послідовна націоналістична позиція Голови ПУН стосовно до об'єднавчого процесу та активна націоналістична діяльність голови Київської ОУН Богдана Червака та ще кількох провідних діячів.

„Тризуб” імені Степана Бандери неодноразово робив спроби змінити ситуацію в ОУН, і загалом у націоналістичному русі на краще. Діяльність нашої Організації в системі ОУН-КУН-„Тризуб” з 1994 до 1999 рік приносила свої позитивні плоди: націоналістична боротьба набирала обертів та давала постійне прирощення державницької та національної свідомості наших співгромадян, в першу чергу на Наддніпрянських землях.

Та наша принципова позиція стосовно деструктивних, антинаціоналістичних дій тодішнього проводу

ОУН(б) спровокувала відмову цього органу від спільної діяльності. Кулуарними інтрижками, „тихою сапою” молодіжну бандерівську структуру було виключено з єдиного фронту боротьби. Наслідком цих ворожих дій став розвал вищезгаданої системи.

У 2007 році „Тризуб” став ініціатором чергового етапу об’єднавчого процесу націоналістичних середовищ, який на сьогоднішній день, бачить Бог, не з нашої вини зайшов у глухий кут.

У 2008 та 2009 році ми підтримали всі об’єднавчі ініціативи „західноукраїнської координаційної ради націоналістичних сил”. А „віз і нині там!”

Хоча ні, особливо „завзяті” керівники тих структур, що називають себе націоналістичними, все ж таки вирішили „врятувати” український народ та почали знову безідейно „об’єднуватися” для підтримки одного із кандидатів у Президенти України. Старі граблі...

Проте наші зусилля все ж не були марними. Адже:

- ми довели всім, а найперше собі, те, що не можна поєднати непоєднуване: націоналістичне та ненаціоналістичне;
- ми визначили головну перепону на шляху творіння Національного Ордена та керованого ним широкого націоналістичного руху. Це не маси націоналістів, що перебувають у різних партіях та організаціях, а переважна більшість керівників всеукраїнського масштабу, які є або нікому непотрібними нікчемими, або пристосованцями, що паразитують на націоналістичних ідеологемах і формулах, або безвольними патріотами, якими маніпулюють у своїх інтересах приховані вороги української нації;
- ми підтвердили своє переконання, що без чітко визначеної Ідеї, ідеології, мети, концепції, програми, які визнають, приймають та реалізують всі, без винятку, суб’єкти процесу, ніяке об’єднання неможливе;
- ми усвідомили, що людина не може бути націоналістом, якщо вона не веде націоналістичної боротьби;
- у переговорному процесі ми переконали багатьох інших його учасників в тому, що держава Україна не є державою української нації, а отже, національно-визвольна боротьба не завершена і потреба Національної революції беззаперечна;
- нам вдалось мобілізувати на революційну боротьбу сотні патріотів, що блукали у темряві безідейності та не бачили світла у кінці тунелю;
- з локальних боїв ми вийшли більш згуртованими, ідейними, сильними.

Тож славні сторінки „Ордену Української Надії” (В.Іванишин) мають продовження у Книзі Буття українського народу.

Українцям для вирішення найголовнішого питання сучасності – здобуття своєї національної державності – потрібно розпочати відродження своєї національно-визвольної та державотворчої системи: використовуючи унікальний історичний досвід, опертий на слова Провідника Степана Бандери – „Наша перемога – це перемога нашої ідеї, повне її здійснення. Наш обов’язок – зробити самим найбільше, скільки стане наших сил, одночасно докласти старань, щоб і інші зробили якнайбільше”, творити із найкращих представників сучасного покоління українців всеохоплюючий Національний Орден.

Живий національний організм потребує чітких визначень та ідеологем, тим більше така потреба існує для Національного ордена. Не може бути двох думок там, де вони не тільки непотрібні, але й шкідливі. Оманливому гуманістичному демолібералізму та брехливому плюралізму ми протиставляємо вічні Істини, що не потребують жодних дискусій. Ми переконані у нашій правоті і здатні переконати у цьому інших!

Бог: Метою людського існування є наближення до Бога – інакше людина, суспільство, держава

деградують, вироджуються і занепадають.

„Дорога до Бога лежить через Батьківщину” (Ю.Вассиян). Саме віра в Бога стимулює нас до боротьби за Свободу та національну державність України. Бо поневолений, обездуховлений і бездержавний народ приречений виконувати не Божу волю, а волю тих „вовків в овечих шкурах”, які паразитують на його крові та поті, формують не національно-релігійну, а рабську свідомість та мораль народу і ведуть цей народ до виродження і небуття. Без утвердження і культивування релігійної свідомості та моралі неможливе національно-духовне відродження, розвиток і гарантоване майбутнє української нації. Той, хто пропонує українцям щось інше, – або політичний невіглас, або політичний шахрай, але неодмінно – мимовільний чи свідомий, явний чи замаскований слуга сатани.

Україна: Всемогутній Господь створив нас українцями, українською нацією, і хай святиться воля Його на віки віків. Тільки у власній національній державі українці можуть зберегтися українцями і християнами, а Україна – Україною. І тому Україна для нас – понад усе! Захищаючи Україну, прагнучи створити українську національну державу, ми відстоюємо не тільки свої національні права, а передусім – Божу волю. І тому – з нами Бог!

Свобода: Бездержавний і підневільний народ не може діяти ні за законами Божими, ні за власними: він приречений жити так, як диктує йому той, хто його поневолив. А тому боротьба за Свободу людини, нації, України – це наш християнський і національний обов’язок. Немає для людини і народу перспективи самоутвердження без всебічного вдосконалення, немає вдосконалення і розвитку без Свободи, немає Свободи без обов’язків перед Богом і нацією.

Наш найвищий національний обов’язок: культивування і реалізація української національної ідеї – ідеї державного самоутвердження української нації, створення української національної держави з національною владою і дієвою системою українського національного народовладдя.

Національна ідея – це ідеологічна формула, яка виводиться не тільки з актуальних проблем суспільства, але й із постійних інтересів народу, націлює його на найбільш загальну, головну і визначальну проблему, від вирішення якої залежить і розв’язання поточних проблем, і здійснення всіх прагнень та задумів народу, і саме його буття в часі.

Усі українські біди мають насправді одну причину – бездержавність української нації. Ключ до вирішення на користь народу всіх українських проблем один: створення української національної держави. Геніальне поетичне формулювання української національної ідеї дав Т.Шевченко: “В своїй хаті своя й правда, і сила, і воля”. Будь-яка підміна цієї ідеї чимось іншим – це свідомий чи несвідомий злочин проти українського народу.

Національна держава – це суспільно-політична система, створена народом для розв’язання своїх поточних проблем, реалізації своїх інтересів і забезпечення собі гарантованого майбутнього. Національною державою керує обрана народом національна влада.

Національна влада – це влада, яка є носієм національної ідеї народу і діє не в інтересах одного окремого класу чи соціальної групи, а в ім’я цілої нації та всіх громадян національної держави.

Національне народовладдя – це узаконена система визначальної ролі корінного народу в державному будівництві та функціонуванні держави, за якої творити закони, керувати суспільством і судити громадян можуть тільки обранці народу – із числа носіїв національної ідеї цього народу.

Наша ідеологія: український націоналізм – ідеологія захисту, збереження і державного самоутвердження української нації; це Ідея та Чин в ім’я України.

Ці пункти – розроблені й осмислені Василем Іванишиним – мають стати істиною для українців і саме вони увійдуть до світоглядної основи відродженого Ордену.

Український Орден не постане на піску, українці відродять його на непорушній скелі, і незламному фундаменті, якими є: традиційне українське християнство та ідеологія українського націоналізму.

Цей Орден стане революційною військово-політичною, невидимою для ворогів структурою українських

націоналістів, які щодня будуть йти у бій в ім'я Бога, України, Свободи:

- революційною, адже лише Національна революція може принести нашому народу звільнення від невільничих пут та Державу, яка забезпечить нашій нації свободу, справедливість та добробут. Попередники і сучасники намагалися йти іншими шляхами. Вони всі заводять у глухий кут. Інших шляхів немає!
- військовою за духом, бо без цієї складової ми опинимося беззбройними та безпомічними перед лицем численних ворогів, відкритими для зовнішніх ударів. Етика, засади, структура, ієрархія, відносини, дисципліна мають стовідсотково відповідати військовому характеру організації та реаліям життя – багатofронтovій боротьбі націоналістів за українську державність; Україна потребує Воїнів Національної Революції, а, отже, воїнські честь, доблесть, гідність, почуття обов'язку, побратимство – це основа майбутнього українського Ордена.
- політичною, бо, як вчив Степан Бандера, головною діяльністю Ордена є „боротьба за душу людини, за ідейний вплив на цілий нарід, за поширення ідеї і концепції визвольної революції серед найширших мас народу, захоплення ж цієї ідеєю і через це приєднання їх на бік визвольної боротьби”; а це вчення, як ніяке інше, окроплене українською кров'ю та пройшло випробування часом.

Структура Ордена має відповідати його меті і завданням, будуватися залежно від потреб національно-визвольної боротьби, охоплювати всі області України, українські етнічні землі за її межами та місця компактного проживання українців у світі. Вона може змінюватися залежно від чисельності та якості членства, існування чи неіснування УССД. Кожен підрозділ Ордена, кожен його член має бути своєрідною молекулою ДНК, з якої, у разі потреби, зможе відродитися вся Організація. Також необхідно зазначити, що у структуру Організації можуть входити і різноманітні допоміжні структури: ідеологічні, політичні, молодіжні, професійні, силові тощо. Але всі вони будуть на сто відсотків підпорядковані Проводу та діяти згідно орденської концепції національно-революційної боротьби.

Від створення і розбудови Ордена до контролю над всіма організаціями, що називають себе націоналістичними. Хочеш діяти як націоналіст – Орден дасть таку можливість. Але отаманщина у лавах націоналістів буде припинена раз і назавжди. Не можна допускати анархії та безладу на війні – це аксіома. Ворог постійно користується фактором націоналістичної роздробленості та підживлює її. Тому іншого шляху, ніж словом і ділом навести лад у націоналістичному середовищі, а, отже, нарешті, створити потужний націоналістичний рух, не існує.

Знаємо, що як тільки усілякі „націоналістичні” клерки прочитають ці слова, то почнеться зміне шипіння, плач, стогін та звинувачення у всіх гріхах. Це закономірно: процес „відрізання рила від корита” (В.Іванишин) проходить боляче. Але, ще раз повторюю, не навівши ладу у націоналістичних дружинах, годі братися за звільнення народу та протидію зовнішнім ворогам. Завдання це є першочерговим: Орден розставить всі крапки над „і” у цьому питанні.

Орден, виконуючи волю Божу та довівши справу свою безальтернативність, приречений стати тим знаряддям у руках українців, що поведе за собою у вир Національної революції сучасне покоління українців. Він відродить, буде контролювати та унапрямувати всесвітній потужний, широкий, націоналістичний рух, який, у свою чергу буде складатися із тих сегментів, діяльність яких буде доцільною та приносить українській нації найбільшу користь.

Наприклад, на цьому етапі політичного розвитку держави Україна цілком можливе використання Орденом партійних механізмів для активної пропаганди і максимального утвердження в суспільстві національної ідеї та нашої ідеології. Не виключаємо, що Орден, об'єднає під своїм проводом розрізнені партійні групи у єдину політичну референтуру, призначить ефективне керівництво нею та, використовуючи можливості легальної „партійної” діяльності, буде проводити націоналістичну працю. Чим же відрізняється така „партійна” діяльність від раніше критикованої „партійщини”?

Насамперед, „партійна” структура, створена Орденом буде однією із його референтур і не більше. Ніякої безконтрольності члени цього утворення видавати не будуть. Чітке виконання розпоряджень Проводу і участь у революційних процесах, навіть ціною заборони та розпуску „партії” антиукраїнською владою.

По-друге, членство політичної референтури Ордену буде підконтрольне відповідним його структурам, що забезпечують безпеку Організації, а отже, проникнення ворожої агентури до лав „партії” буде зведено до мінімуму.

По-третє, „похід до влади” членства „партії” буде виконанням організаційного завдання, а не вирішенням своїх власних проблем. Будь-які відхилення від націоналістичних принципів таких „людей влади” буде каратися не фіктивними законами держави Україна, а революційним трибуналом Ордену. Що є суттєвою відмінністю.

По-четверте, участь у такій партії буде приносити три речі: проблеми, великі проблеми та дуже великі проблеми, а тому в ній будуть сконцентровані калібровані люди.

І нарешті, Орден не буде робити ставки на „еволюційний розвиток політичного процесу” та „вирішення всіх проблем суспільства через проходження членства нашої партії до рад всіх рівнів через вибори”. Наша ставка – на революційний процес звільнення нації з-під ярма режиму внутрішньої окупації.

І тут участь політичної референтури буде відбуватися у декількох напрямках: пропаганда ідеології українського націоналізму та революціонізація свідомості мас; обробка та залучення людей, що перебувають у владі, до революційного процесу; збір потрібної інформації; використання державних важелів для протидії намаганням зовнішніх ворогів втягнути Україну у сферу свого панування тощо.

Також треба зауважити, що політична референтура, як і весь Орден, має бути готова до діяльності у будь-яких умовах. Сьогодні, на щастя, немає потреби у боротьбі зі зброєю у руках. (Чи надовго?) Українці можуть використовувати багато інших методів і засобів для підготовки та проведення Національної революції і здобуття своєї державності.

Але ситуація у будь-який час може кардинально змінитися. До прикладу, розглянемо варіант перемоги на президентських виборах, а згодом і парламентських, відверто проросійських сил типу ПР, КПУ та інших.

Зрозуміло, що подальша легальна націоналістична діяльність буде обмежена та малоефективна. Не виключено, що окрім мирних важелів впливу, буде необхідно розпочати збройну боротьбу проти режиму внутрішньої окупації та московської імперії. У такій ситуації співдія бойової та політичної референтур Ордену тягне за собою безпосередній ризик для життя і свободи як бойовиків, так і політиків. А це гартує та згуртовує кадрову базу революції, робить її відмінною від всіх інших середовищ і, без сумнівів, набагато якіснішою та дієвішою.

До того ж, подібна ситуація докорінно змінить політичний розклад в Україні. Ми пам'ятаємо, як у 1939 році, після приходу московських окупантів на західноукраїнські землі, політична українська палітра змінилася за один день: зникли всі великомудрі українські партійки – лишилася й надзвичайно активно діяла лише ОУН. Тому сподіватися на „конкуренцію” у веденні збройної боротьби проти поневолювачів Ордену не доводиться.

Споконвіку було Слово... Тисячі років розвивалася українська націоналістична думка, українці передавали із вуст до вуст, із покоління в покоління ті животворні слова, що у дев'ятнадцятому, двадцятому та двадцять першому століттях знайшли своє продовження у творах геніальних митців та ідеологів націоналізму. Тарас Шевченко, Микола Міхновський, Дмитро Донцов, Євген Коновалець, Микола Сціборський, Андрій Мельник, Степан Бандера, Олег Ольжич, Ярослав Стецько, Лев Ребет, Степан Ленкавський, Василь Іванишин – це ті стовпи націоналізму, основні ідейні постулати яких не можуть бути змінені за жодних обставин.

Український національний організм потребує постійного ідеологічного живлення. Тому одним з основних завдань Ордену буде розвиток, удосконалення та піднесення цих незмінних ідеологем. Орден об'єднає у своїх лавах тих людей, що не займатимуться лише креативним „самопіаром” та кон'юнктурною самореалізацією, а всі свої здібності поставлять на службу нації та державі.

Не омине своєю увагою Орден і ворожих, замаскованих під націоналізм, доктрин: „ліберальний націоналізм”, „демократичний націоналізм”, „націонал-соціалізм” та його похідну „соціал-націоналізм” і подібних ідейно-сектантських напрямків, що їх завданням є проводити диверсійні акції в тилу

Українського Націоналізму, щоб послабити ті комунікації, що з'єднують самодостатню ідеологію з серцями та умами українських патріотів. Методи для цього використовуються найрізноманітніші, але успіху вони ніколи не мали і не матимуть, бо Ідеологія, що зродилась з крові та землі української, не потребувала і ніколи не потребуватиме жодних додатків чи обмежень. Націоналізм – творіння Боже, а отже – він непереможний!

У націоналізмі є дві найважливіші складові: ідеї та люди. Кадрова база Ордену може формуватися лише в один, націоналістичний спосіб: „Боротьба кує кадри, кадри розгортають боротьбу”. Інших рецептів не існує.

Середовища, звідки Організація буде черпати свій людський потенціал, різноманітні та численні. Головною рушійною силою будь-якої революції є молодь. Не є винятком й українська Національна революція. Більше того, Орден вважає молодь „основним загоном у справі пропаганди та реалізації української національної ідеї в організаційній діяльності. Тому в орденського типу організаціях провідні посади займає молодь, старші ж виконують консультативно-дорадчі функції” (В.Іванишин).

Студентство, військовики, робітничка та селянська молодь, хлопці, що займаються підприємництвом, молоді науковці – незалежно від походження, статків, освіти – всі можуть стати у стрій борців за державність свого народу. Всіх їх має об'єднувати Віра в Бога, любов до Батьківщини, обов'язок і жертвне служіння Нації. Це і є головна кадрова база Революції!

Разом з тим, великі сподівання є на український середній клас, пригнічений внутрішнім окупантом не менше, ніж зовнішнім. Ці люди не покинули своєї Батьківщини у важкий для неї момент, а лишилися тут і у свій спосіб повели боротьбу з антинародною системою. Саме вони створюють робочі місця, чесною працею забезпечують економічний потенціал України, та протистоять чужинцям-олігархам. Вони – становий хребет народу. І на них будемо спиратися і ми, українські націоналісти, ведучи боротьбу не тільки за національне визволення, але й за соціально-економічне процвітання господарів української „хати”.

Одним із найважливіших чинників Революції є духовний. Саме тому українські націоналісти зобов'язані докласти максимум зусиль до відродження церковної єдності та взяти найактивнішу участь у формуванні такого українського священства, яке було б гідним Митрополита Липківського, Митрополита Шептицького, Патріарха Мстислава, Патріарха Йосипа Сліпого.

Духовні семінарії мають відродити войовничу християнську вдачу українських священників, стати центрами лицарської духовності, кадровою базою для відродженої єдиної Христової Церкви. Ця підготовка українського кліру має вестися у одному напрямі – оголошення та проведення переможного Хрестового походу за відродження Християнської України і Європи, проти сил світового зла. А націоналістичний Орден має брати у цьому безпосередню участь – як ідейну, так і кадрову: ми підготуємо для Церкви кандидатів у священники.

І ще – будь-якому ордену потрібні свої капелани-хрестоносці. Потрібні вони і майбутній орденській організації українців.

За роки незалежності якісно змінився і кадровий склад силових державних структур. В них кардинально збільшилась кількість патріотично налаштованих офіцерів, для яких Україна та її захист – не словесна абстракція, а реальність. Такі люди в погонах – золотий фонд нації, а тому Орден буде максимально і їх залучати до революційної боротьби.

Жоден українець, що може стати у лави воїнів Національної революції, не буде обділений увагою Ордену, кожному там знайдеться місце згідно з його здібностями, дієвістю та жертвністю. Так будуть формуватися націоналістичні кадри...

Національний Орден потрібен всім українцям для акумулювання енергії народу та скерування її у одне, національно-революційне русло. Від створення і розбудови Ордену – до відновлення єдиного всеохоплюючого націоналістичного руху. Від відродження Руху до дня „Ч” – дня Національної революції. Від Революції – до закріплення, розбудови та розвитку Української Самостійної Соборної Держави. Алгоритм чіткий і зрозумілий. Розставимо деякі акценти в ньому.

Національна революція – це не бунт, не заколот і не різня. Це системні радикальні зміни в житті нації, здійснені її провідною верствою за всебічного сприяння народних мас. Національна революція в Україні ставить собі за мету ліквідувати режим внутрішньої окупації та передати всю повноту влади у руки національно пробудженого народу.

До того ж необхідно під час революційного процесу максимально нейтралізувати ворожі для нації зовнішні чинники – як московські, так і західні.

Не можна не враховувати, що під час революційних подій будуть спроби окупації України або її якоїсь частини військами московської імперії або НАТО. Українці мають бути готові до такого розгортання подій і, у випадку необхідності, протиставити агресорам загальнонаціональну широкомасштабну партизанську війну та фактори міжнародного тиску.

Насамперед, розраховуючи тільки на власні національні сили, націоналісти мають змобілізувати тих українців, що розкидані по світах. Наприклад, Росія – це великий колос на глиняних національних та економічних ногах. Українці і сьогодні відіграють велику роль у забезпеченні економічного існування Московської імперії. Працюючи серед так званої „східної діаспори”, Орден проведе відповідну роботу серед цієї частини українського люду та підготує її до можливого збройного (і не тільки) протистояння з РФ. І у випадку загострення конфлікту треба буде використати найболючіші місця її економічного базису: нафто- та газогони, комунікації, електростанції тощо.

Позбавивши Росію енергетичного підживлення, ми унеможлиavimo ведення імперіалістами активних дій проти України. А до того ж закладемо надпотужні міни під її підвалини. Росія має перестати існувати як імперія. Без її повалення та створення на її теренах повноцінних національних держав всіх поневолених народів, у тому числі російського, мирне існування та процвітання Української Самостійної Соборної Держави неможливе.

Другим антимосковським фактором є вже давно існуючий та ефективно діючий ісламський рух опору північнокавказьких народів – „Імарат Кавказ”. Гори горять під ногами московських окупантів вже сьогодні, молодь, зі слів кремлівського карлика Медведєва, „масово уходить в гори” та приєднується до повстанців. За Чечнею піднялась Інгущетія, Дагестан, Кабардино-Балкарія. Верховний Амір Докку Умаров отримує присяги від мусульман не тільки цих республік, але й всієї Росії, а отже, повстання буде охоплювати все нові регіони імперії.

Скоординувавши наші дії з кавказькими моджахедами та іншими антимосковськими силами Росії, українці зможуть за досить короткий час здолати Імперію зла. Міжнародний антиімперський фронт, заснований у 2007 році українцями, народами Імарату Кавказ, литовцями, поляками та турками, сьогодні веде, в першу чергу, інформаційну війну проти сил зла. Завтра він може відіграти визначальну роль у координації визвольної війни різних націй проти „Федерації”.

Зважаючи на це, Орден у процесі підготовки Національної революції має велику частину своєї діяльності спрямувати на пошук контактів та розвиток антиімперських сил як у Європі, так і на пострадянському просторі. При цьому треба усвідомити, що більшість правлячих режимів є антинаціональними та прислужують транснаціональним корпораціям або Кремлю, а, значить, головну увагу потрібно звернути на позавладні національні структури.

Також нашими союзниками у боротьбі за національне визволення можуть бути ті європейські рухи, що також борються проти поневолювачів. Ірландці, шотландці, баски, каталонці, корсиканці, фламандці – потенційні союзники українського визвольного руху. Гасла „Світ без імперій!” та „За вашу і нашу свободу!” набере нового імпульсу та обов’язково втілиться в спільну антиімперську боротьбу.

Національна революція може відбутися у різні способи. Націоналісти, не є кровожерливими сотворіннями, а тому ми не відкидаємо також і мирних шляхів досягнення мети. Треба докласти максимум зусиль, щоб Революція відбулась мирно! Але, якщо інших варіантів не буде, треба зі зброєю в руках звільнити нашу землю від чужинських і „своїх” паразитів. Поневолена нація має право на будь-які форми і методи боротьби проти поневолювачів. Це закон Божий і людський та цілком стосується нас, українців.

Україна – мононаціональна держава, але на нашій землі мешкає близько п’ятнадцяти відсотків

представників національних меншин. Зрозуміло, що у багатьох із цих людей виникне закономірне питання: „Що буде з нами, коли українці здобудуть свою державність?” Відповідь однозначна та не вигадана нами, вона передана нам від наших попередників, а тому є святою заповіддю для нас. Звучить вона так:

Неукраїнці, що разом з українцями ведуть боротьбу за державність нації є нашими побратимами.

Неукраїнці, що не стають під українські визвольні прапори, але не протидіють нашій боротьбі та ставляться толерантно до права українського народу бути господарем своєї долі на своїй землі зберігають всі громадянські права і свободи.

Неукраїнці, що виступають проти національно-визвольної боротьби українського народу є ворогами нації, зі всіма наслідками, що випливають з цього.

Українці пам'ятають, що переважна більшість людей інших національностей, що жили в Україні, у 1991 році віддали свої голоси за її незалежність. Ми вдячні їм за це, але зараз, на жаль, спостерігаємо й іншу картину: в тих регіонах, де відсоток українського населення менший, там все більше вкорінюються імперські ідеологеми, там все більше виникає проросійських структур, там все активніше працюють московські спецслужби, там свої голоси люди віддають за прокремлівські олігархічні партії, що „деруть з них три шкури”. Це викликає серйозне занепокоєння і спонукає нас шукати можливості впливу на ситуацію. У тому числі розглядати силові варіанти нейтралізації антиукраїнських середовищ.

У зв'язку з цим ми закликаємо всіх неукраїнців відмовитися від участі в антиукраїнських громадсько-політичних структурах, бойкотувати будь-які антидержавні акції, не голосувати за злочинні промосковські партії. Геть від Москви! Це у ваших і наших інтересах...

А в українців залишається лише один шлях – всіма силами підтримати творення Національного Ордена та включитися у процес національно-визвольної боротьби.

Слава українській національній революції!

V. НАЦІОНАЛЬНА РЕВОЛЮЦІЯ – ШЛЯХ ДО СВОБОДИ

Викладене у попередніх частинах цієї праці – ідеї та перспективні плани. Чи вони будуть втілені у життя, чи ні – відомо лише Богові. Але вже сьогодні існують організації, групи, окремі люди, яким набридло бути статистами та сторонніми спостерігачами на своїй, Богом даній землі, які в сучасних умовах повстають проти гніту та несправедливості.

Вже сьогодні невідомі міські партизани проводять свої акції з нейтралізації різних проросійських партій та організацій: палають їх бандитські притони; тріщать щелепи їхніх функціонерів, падають їхні ідоли. Вже сьогодні націоналістична пропаганда запалює все більше людських душ по всій Україні та за її межами. Вже сьогодні націоналістичні вишкільні табори на Тернопільщині, Київщині, Запоріжжі, Донбасі, Одещині, Криму тощо збирають тисячі молодих українців, що готуються до смертельного протистояння з ворогом. Вже сьогодні йде Священна війна за нашу українську Правду та Божі істини!

І у той час, коли політикани брешуть нам про вибори без вибору, сучасні національні месники не базикають про Свободу, вони її виборюють!

Для того, щоб наблизити час постановлення Національного Ордена, яку б він не отримав назву, необхідно вже зараз всім, хто бореться з режимом внутрішньої окупації та іноземними імперіалістами, чітко усвідомити те, що вони всі є учасниками Священної Війни за Бога, Україну, Свободу.

Той, хто став на цей шлях, виконує історичну місію – наслідуює княжих воїнів, козаків, підпільників, повстанців. Саме вони, ці спадкоємці віковичної борні за національні інтереси, будуть засновниками та провідниками майбутнього Ордена Української Надії. Зазначимо, що ця боротьба йде не проти держави Україна, а саме проти тих представників всіх гілок влади та їх приспівників з різних сфер суспільно-політичного життя, що паразитують на поті та крові українського народу та протиставляються законному праву українців мати свою Українську державу.

Одним із головних правил українського націоналіста є „Не зашкодь!”, а тому дії невідомих патріотів мають вже зараз набирати системності, зваженості, злагодженості та ефективності.

На сьогоднішній день світове зло плодить в Україні все нові цілі для саботажних акцій та атак патріотів:

- Кожен політичний злодій, що має депутатський мандат або чиновницьку чи суддівську посаду, обслуговує політичні інтереси Кремля та, при нагоді, накрив в українців грошей, найбільше трясеться за свої статки: багатоповерхові будинки, дачі, престижні автомобілі, яхти і т. інше. Робімо з цього висновки, панове...
- Офіси партій та організацій, що знаходяться „під ковпаком” у російських спецслужб та діють проти держави України і майбутньої державності українців є місцями концентрації ворожої агентури. Як показує досвід, протипожежна безпека в цих приміщеннях перебуває на дуже низькому рівні, а тому в них часто трапляються надзвичайні ситуації...
- Антиукраїнські партійні функціонери; наркобарони і наркодилери; сутенери; власники і директори підприємств, що не виплачують робітникам заробітну платню та поведуться з ними, як з бидлом; видавці та розповсюджені антихристиянської та антиукраїнської книжкової та іншої друкованої продукції; власники та працівники електронних та друкованих ЗМІ, що ведуть антиукраїнську пропаганду; письменники-постмодерністи, що десакралізують українські святині; агресивні збоченці-гомосексуалісти – це ті асоціальні категорії населення, що потребують каяття, сповіді, покути та виправлення. Помолімося за їхні грішні душі...
- В Україні не тільки стовбичать символи комуністичної окупації, але й встановлюються „пам’ятники” епохи панування на нашій землі московського царату. Благословенним обов’язком всіх патріотів є знищення цих антиукраїнських ідолів. Ідоли падають!
- Російські й інші закордонні імперські компанії, що разом з економічним своїм просуванням, приносять в Україну русифікацію, мають прислухатися до здорового глузду та припинити свою антиукраїнську діяльність, інакше, з волі Божої, вони будуть отримувати великі збитки та, врешті, змушені будуть забратися з нашої землі...
- Більшість українських телеканалів та радіостанцій є центрами деморалізації, обездуховлення та русифікації української молоді. Мусимо нагадати: панове журналісти, досить грішити – кожен гріх проти Бога і Нації раніше чи пізніше карається...
- Спадає на думку суперечка між двома тризубівцями про можливість чи неможливість покарання московського попа, який з амвона наслав прокляття на державу Україну та її Президента. Питання було конкретне: можна попа відлупцювати чи ні. Відповідь було знайдено: по-перше, бити можна, але не по голові, а по дупі, бо коли проходив процес рукопокладання, то той, хто висвячував батюшку, клав руку саме на голову, а не на якесь інше місце; а по-друге, той піп не тільки до московської церкви належить, а ще й небезкорисно „підстукує”, тому якщо карати, то тільки по тій частині, що не церкві належить, а ФСБ. Во істину, „всякое деяніе благо...”
- Антиукраїнські секти: їх збіговиська, склади антихристиянської літератури тощо. Українці завжди мали велику уяву, тому фантазуйте, браття...

Якщо зло не карається, воно збільшується. Тому якщо державні правоохоронні органи не можуть або не бажають притягати злочинців до кримінальної відповідальності, доведеться іншим людям виконувати їхню роботу. І лише Господь знає, хто стане зряддям Його справедливості.

Священна війна іде. Вона потребує ресурсів. Тому кожен українець отримує шанс стати причетним до цієї Великої Справи.

Ми пропонуємо декілька пунктів, які б дозволили здійснити такі кроки кожному, хто має таке бажання.

1. Воїни-хрестоносці, що стають на борню зі злом, насамперед потребують сприяння Божого – тому найкращою для них допомогою буде молитва, звернута до Господа та Богородиці з проханням дати

воїнству Христовому сили для подолання ворогів. Моліться приватно, звертайтеся до святих отців, щоб вони проводили спільні молитви в храмах, ініціюйте спільні молитви зі своїми рідними і близькими.

2. Погляди і позиції багатьох українців формуються вітчизняними, російськими та західними ЗМІ. Інформація про боротьбу українців за державність нації, що ними розповсюджується, зазвичай тенденційна та брехлива. Тому обов'язком кожного українця є проведення роз'яснювальної роботи про справжні, а не вигадані продажними журналістами цілі, завдання, методи боротьби націоналістів за свободу, справедливість, добробут. Використовуйте „живе спілкування”, місцеву пресу, інтернет тощо.

3. Навчіться чітко розділяти тих, хто справді веде боротьбу за добро нації, та тих, хто навіть виголошуючи правильні слова, є лицеміром та брехуном. Прикриваючись націоналізмом, такі люди незаконно збагачуються, приходять до влади та дискредитують націоналістичний рух. Найкраща зброя проти них – Святе Письмо, Кобзар, фундаментальні праці ідеологів українського націоналізму. Для виявлення цих політичних лицемірів користуйтеся також Христовим принципом: „По плодах їхніх пізнаєте їх...” – він діє безвідмовно.

4. Розповсюджуйте націоналістичні пропагандивні та агітаційні матеріали: роздавайте книги, брошури, інформаційні бюлетені та газети; публікуйте ці матеріали в інтернеті; створюйте сайти, що популяризують національно-революційну боротьбу; розсилайте ці матеріали по електронних скриньках; поширюйте їх у церквах тощо. Скрізь і всюди закликайте інших ставати на шлях Священної війни за державність нації.

5. При необхідності захищайте воїнів Національної революції від зловорожих дій: надавайте їм своє житло, їжу, медикаменти, транспорт.

6. Зберігайте революційні таємниці воїнів, виявляйте та передавайте націоналістам інформацію про ворожу агентуру, що намагається нейтралізувати революційну дію. Кожен українець має навчитися говорити тільки те, що потрібно. І не більше того. Бо зайве сказане слово може призвести до того, що воїн-націоналіст може втратити свободу або життя, а це послабить Справу.

7. Відстежуйте всі новини про Священну війну українців за свою державність, бо вони додають наснаги, посилюють національну спільноту та розвивають солідарність між українцями. Правда озброює.

8. Постійно займайтеся фізичною підготовкою та рукопашним боєм. Священна війна потребує здорових та сильних духом і тілом українців. Тренуйте витривалість: особливо ходьбу і біг на великі відстані з вантажем. Треба вміти робити блискавичні перебіжки на короткі відстані. Також звертайте увагу на гнучкість та силу. Не робіть із себе великого спортсмена-рукопашника: вивчіть та відпрацюйте до автоматизму декілька найпростіших зв'язок ударів руками та ногами, основні кидки та больові й удушливі прийоми. Особливу увагу зверніть на роботу з ножом та підручними предметами. Постійно готуйтеся до того, що у будь-який момент ви будете покликані до лав діючих революційних підрозділів.

9. У цій поліцейській державі кожен українець у будь-який момент може потрапити за ґрати. Що ж говорити про тих, хто постійно ризикує в „мирній” Україні своїм життям та свободою. Підготуйтеся до цього: ознайомтеся з кримінальним та кримінально-процесуальним кодексом, проінструкуйте рідних і близьких про їх дії у випадку такого повороту подій. „Не бійся!” – часто повторював Христос. Пам'ятайте, що Він теж був в'язнем окупаційного режиму!

10. Війна може у будь-який момент перейти у стан збройного протистояння з ворогом. Тренуйте та постійно удосконалюйте свою вогневу підготовку – благо, що таких можливостей зараз багато, було б ваше бажання.

11. Навчіться надавати першу медичну допомогу. Дай Боже, щоб ці навички не знадобилися, але у житті, а тим більше на війні, трапитися може все.

12. Виховуйте своїх дітей українцями та майбутніми воїнами національної революції. Високий бойовий дух нації – запорука перемоги.

13. Віддаляйте себе від розкоші! Розкіш – ворог Націоналізму та Священної війни. Справжній Воїн-

націоналіст має бути здатним відмовитися від мирських втіх та бути завжди готовим до великих обмежень заради Бога та Нації.

14. „Без Бога – ні до порога” – українці так живуть тисячі років. Тому ретельно виконуйте приписані Церквою релігійні обов'язки, регулярно сповідайтеся і причащайтеся. Завжди будьте готові до смерті і суду Божого. Хай кожен ваш день наближає вас до Бога.

15. Підрив економічної бази ворога – завдання кожного українця. Оголошуйте та поширюйте бойкот російських товарів та виробів.

16. Гуртуйте активних українців в містах і селах у Національні надпартійні громади, які б кожного дня і кожної хвилини, відкинувши штучний партійний поділ, робили українську справу, відроджували б український дух та силу.

І ще про одне. Режим внутрішньої окупації майже кожного року пропонує українцям чергові вибори: то Президента, то Верховної Ради, то місцевих голів міст чи депутатів місцевих рад. Так, на погляд тих, хто має владу в Україні, легше маніпулювати свідомістю народу та продовжувати панування над ним. Так зване сучасне громадянське суспільство в Україні є, по своїй суті, великим блефом, що задурманює голови політично активних українців та „випускає пару” з розжарених несправедливістю українських сердець. Кожні вибори в цій державі – це крок від здобуття справжньої, а не декларативної державності.

Згадайте, після яких з десятків виборів, що пройшли за 18 років незалежності, українці вирішили б свої проблеми та стали жити якісно краще? Такого не було!

Подумайте, хто із тих, що балотувався на будь-яку посаду, дотримав свого слова перед виборцями і виконав те, що обіцяв перед тим, як отримати депутатський мандат або посаду? Ніхто!

Зараз, коли не за горами президентські, а там і парламентські, а після них й місцеві вибори, різні партійні політики знову будуть обіцяти вам золоті гори та молочні ріки. Бога ради, хоч цього разу не вірте їм!

Адже, не лише вибори без вибору є в арсеналі українців. Може пора б вже загадати слова Великого Кобзаря про те, що „треба миром, громадою обух сталить та добре вигострить сокиру й заходиться вже будить хиренну волю”. А може, якщо немає з кого обирати, варто й задуматися про бойкот виборів (славна ОУН продемонструвала у 1947 році в умовах зовнішньої окупації, як це треба робити), або голосувати (якщо так нечистий тягне до виборчих урн) „проти всіх” і таким чином висловити свою національну і громадянську позицію? А може вартує тих солодкоголосих обіцяльників, що будуть їздити агітувати віддавати свої голоси за чергового злодія або чужинця не аплодисментами зустрічати, а, принаймні, гнилими помідорами та тухлими яйцями? (Хоча яйця – це вчорашній день...)

А чи треба використати вибори для блага української справи? Так, безумовно. Використовуючи загальну активізацію народних мас, потрібно поширювати український націоналізм скрізь і всюди; здобувати, якщо треба, й у ворогів матеріальні ресурси для ведення національно-захисної діяльності по всій Україні; йти до людей і переконувати у тому, що лише Національна революція, а не жодні вимолювання, випрошування може змінити життя українського народу на краще; у різні способи тиснути на місцеву владу, вичавлюючи з неї духовні, національні, соціальні дивіденди для українців. Влада на виборах м'яка, як пластилін, а тому громада має користатися з цього невеликого проміжку часу та тиснути на неї – хай і вони хоча б щось добре для України та її народу роблять.

Кожні вибори мають наближати нас до Меті, а не віддаляти від неї. Якщо питання ставити саме так, а не інакше, буде користь для справи і для людей.

Та досить про вибори. Роботи і поза ними багато...

Не можу не зупинитися і на питанні Організації, якою маю честь командувати – ВО „Тризуб” ім. С. Бандери.

Від 1993 року „Тризуб” веде активну боротьбу за здобуття національної державності нашого народу. Ми діємо у різних умовах, при цьому використовуємо всі необхідні та доцільні методи і засоби. Спектр завдань, що стоять перед нами, постійно розширюється і урізноманітнюється. Але, незважаючи на це, ми ніколи не були і не будемо „всім для всіх”, наша структура залишається вузькофункціональною: „Тризуб” ніколи не претендував і не буде претендувати на всеохопність національно-визвольної проблематики і ми ніколи не будемо перетворювати нашу Організацію у щось більше від того, чим ми є сьогодні.

Ми – солдати Національної революції, а тому нам легко діяти, бо ми впевнені в істинності нашої Справи і пам’ятаємо слова націоналістичної молитви: „Господи, Боже наш! Зміцни в мені любов до моєї Нації, щоби міг я в її інтересах і навіть проти її волі рятувати її від Твоїх ворогів”.

„Тризуб” – організація не досконала, вона, як кожна жива істота, має цілий ряд недоліків та проблем, але для мене – одного із її засновників і керівників – вона є найкращою і найдієвішою, бо вона і на словах, і на ділі є націоналістичною та революційною. Нам не треба, як сучасним політикам, намагатися сподобатися всім, бо наша боротьба розрахована не тільки на сучасне покоління українців, а на майбутнє нашої нації. Тому скигління і шипіння наших ворогів і недругів ми сприймаємо філософськи: „Собака гавкає, а караван іде...” Так могло б бути і надалі.

Але, незважаючи на сказане, ми цілком відчуваємо незавершеність націоналістичного процесу, ми розуміємо, що будь-яка націоналістична акція, проведена нашим членством, може мати у сто разів більший ефект, якщо вона буде мати політичне завершення. Кожна дія тризубівців має наближати українців до мети, а, отже, „Тризуб” не має права бути окремою структурою. Ми повинні максимально посприяти тим, хто буде відроджувати Національний Орден та стати частинкою цілісної націоналістичної системи, що довершить революційні прагнення українського народу.

Багато завдань стоїть перед українськими націоналістами, але „З Богом ми покажемо силу, і Він знищить гнобителів наших...”. У це віримо! А якщо в наших серцях палає вогонь Віри, Надії та Любові, то ми дійдемо до Меті.

Слава Україні!

14 жовтня 2009 року Божого
м. Кам’янське, Січеславщина